Λάτρης τοῦ Ἀπείρου μὲ τὸ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Ζαππίδα*, *Ζίναν* καὶ *Φίλην τῶν Ζώων*· —ἡ *Κροκόπεπλος*, *Ἠὼς* μὲ τὸν *Ἄγγελον Προστάτην*, *Παρήγορον Ἄγγελον*, *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος*, *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *Δραπέτην Ἄγγελον*—ὁ *Συναχωμένος Ποντικὸς* μὲ τὸν *Μπερτόδουλον*, *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον* καὶ *Γλυκὸ Φιλάκι*· —ἡ *Χιονισμένη Περιστερὰ* μὲ τὸν *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Ἄριελ*, *Αἰθέρα* καὶ *Ἅρμα τῆς Νίκης*· —ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὴν *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου*, *Δροσόλουστον Λυκαυγές*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* καὶ *Ἡλιόλουστον Πρωΐαν*·—ὁ *Αὐτόνομος* μὲ τὸν *Μπερτόδουλον*, *Κοντορεβιθούλην*, *Καρακάξαν*, *Σκορπιὸν* καὶ *Ναύαρχον τῶν Ἀσταλῶν*·—ἡ *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωμάτην*, *Ἄνθος Ἀνθέων*, *Αἰθέριον Πλάσμα*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων* καὶ *Ἑαρινὴν Ἑσπέραν* — ὁ *Βίκτωρ Οὐγκὼ* μὲ τὴν *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*· —ἡ *Χλόη* μὲ τὸ *Βρυῶδες Ῥόδον*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*, *Νύκτα τῆς Καστέλλας*, *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Πτερωτὸν Ὄνειρον*, *Αὐτόνομον* καὶ *Βίκτωρα Οὐγκώ*· —ἡ *Δαφνοστεφὴς Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Πάξ*·—ὁ *Πρίγκιψ Σμάραγδος* μὲ τὸν *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*·—τὸ *Πτερωτὸν Ὄνειρον* μὲ τὸν *Ἄριελ*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Μπερτόδουλον* καὶ *Μέλλοντα Διπλωμάτην*· —ἡ *Ἑλληνὶς* μὲ τὸν *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*·—ὁ *Κότινος Στέφανος* μὲ τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι* καὶ *Ψωμάκι*·—ὁ *Δεκαπεντῆς Πλοίαρχος* μὲ τὸν *Μάγον τῆς Ἀνατολῆς*, *Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον*, *Ἠγεμονίδα τῆς Κρήτης*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Δροσολουσμένην Χρυσαυγήν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σιναχωμένον Ποντικὸν* (ἔστειλα·) *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν*, *Νυκτερινὴν Δρόσον* (ἔστειλα· διὰ Πνευματικὰς Ἀσκήσεις δὲν εἶνε τώρα καιρός· θὰ ἰδῇς πότε θὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός των·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ναί, εἶνε κάπως καλλίτερον, ἀλλ' ἀκόμη ὄχι ὅπως χρειάζεται·) *Ζίναν* (ἔστειλα·) *Γαλανόλευκην* (ἔχει καλῶς· σ' ἐξερρέωσα·) *Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον* (δὲν χρεωστεῖς ἄλλα τετράδια·) *Ἄρην* (καλὸ ταξείδι·) *Αὐτόνομον* (μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὰς ὡραίας πληροφορίας τῆς ἐπιστολῆς σου· ναί, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ καὶ δεύτερον ψευδώνυμον, πληρώνων, ἐννοεῖται, ἄλλο ἕνα φράγκον·) *Βίκτωρα Οὐγκώ*, *Ἀμίμητον Καραγκιόζην* (σοῦ τὸ ἔστειλα ὀπίσω καὶ σὲ εἰδοποίησα μάλιστα διὰ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ φύλλου·) *Γαλαξίαν* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι·) *Χλόην*, *Ἀρχιζιζάνιον* (ἂχ αὐτὴ ἡ τεμπελτζή· καὶ ἔπειτα θέλεις νὰ προκηρύττω διαγωνισμοὺς τὸ καλοκαίρι· δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶνε ἡ ἀκαταλληλοτέρα ἐποχή;) *Ἄνθος Ἀνθέων* (ποῦ τόσον ὡραῖα μοῦ περιγράφει τὰς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὴν Ὕδραν·) *Δαφνοστεφὴ Ἑλλάδα* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά, ὕστερ' ἀπὸ τόσα βάσανα· εὔχομαι νὰ δυναμώσῃς τελείως καὶ νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν προτέραν ζωήν·) *Ἱππάμενον Ποδηλάτην* (ἔχει καλῶς· ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 37 καὶ 38 φύλλον·) *Κρόταλον* (χαιρετίσματα εἰς τὰς ἀδελφάς σου· εἶπα ὅσα μοῦ γράφεις εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σ'εὐχαριστεῖ καὶ περιμένει, μὲ τὴν παράκλησιν μόνον νὰ μὴ παραταθῇ ἡ ἐκκρεμότης·) *Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· βεβαίως θὰ εἶνε συνδρομηταί·) *Ἑλληνίδα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά)· *Παντελὴν Ι. Β.* (ναί·) *Κροκόπεπλον Ἠώ* (μὲ γειά τὸ καινούργιο σπίτι·) *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29 Αὐγούστου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ᾳ Ὀκτωβρίου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰταφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

506. Δεξίριφος.

Πῆρα ῥῆμα, γράμμα, μόριον καὶ ἀριθμητικὸν
Καὶ μεγάλον εἶδα Πέρσην νομοθέτην καὶ σοφόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βωμοῦ τῆς Ἐλευθερίας

507. Στοιχειόγριφος.

Χωρὶς κεφάλι καὶ λαιμὸ
Εἶμ' ἕνα ψάρι . . . ζωντανό.
Μὰ μὲ λαιμὸ καὶ μὲ κεφάλι,
Ἡ κεφαλὴ θὰ μ' ἔχῃ πάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου

508. Αἴνιγμα.

Ἀρχαῖος βασιλεὺς τάρσενικόν μου,
Φυτὸν πολὺ κοινὸν τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργυροτόξου Φοίβου

509. Μωσαϊκόν.

Ἡ σκαπάνη, ὁ τροχὸς καὶ τὸ πηνίον
Ἕνας γνώμων μὲ αὐτὰ κ' ἕνα σφυρίον,
Σὲ δανείζουν ἀπὸ ἕνα των στοιχεῖον
Διὰ νὰ κάμῃς ἄλλο ἕνα ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Πατρὶς

510. Πυραμοειδές.

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Ἀκρωτήριον.
* + * = Ἀντωνυμία.
* + * = Ζῷον.
* * + * * = Σχολικὸν ὄργανον.
* * + * * = Πολεμικὴ μηχανή.
* * * + * * * = Μέρος οἰκοδομῆς.
* * * + * * * = Σχολικὸν ἔπιπλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Σουλιώτου

511—515. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ *δύο* ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσε ἄλλας πέντε λέξεις :

πλοῦς, ἅμαξα, γάδος, Σιδών, φῦκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας

516. Δεξιθηρία.

Ποίας χώρας τῆς Ἀσίας, διασήμου, τὸ ὄνομα ἀποτελεῖται ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἓξ εἶνε φωνήεντα ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς Βανάνας

517. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Προφήτην :

1, Νῆσος αὐτόνομος· 2, Εὐαγγελιστής· 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 4, Ποτόν· 5, Κόσμημα· 6, Ἤπειρος· 7, Πόλις τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ρεμβασμοῦ

518. Ἐλλιποσύμφωνον.

οει-αι-οε-ας

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐτονόμου

519. Ἰνδικὸς Γρῖφος.

* (ἄρθρον) ε3 (μετοχὴ) ω2 (μέλος τοῦ σώματος) α6 (ἀπαρέμφατον) α6 (προστακτική.)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποντιάδος Αὔρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31.

382. Πυρεῖον (πῦρ, ἴον.)—383. Λύκαινα-ὕαινα. — 384. Χαλινὸς-λιγανός. — 385. Ἀστυνόμος (Ἄστυ, νόμος.)

386. ΔΕΥ-ΚΑ-ΛΙ-ΩΝ
ΚΑ-ΛΑ-ΜΟΣ
ΛΙ-ΜΟΣ
ΩΝ

387—389. 1. *Ἅγιος*, ἁγίον, ἅπιον, πῖον, Πῖος, Ἴος, ἴσος, ὅσος, *ὅσιος*. 2, *Σκότος*, κότος, κόπος, κόπου, ὅπου, ποῦ, ποῦς, πῶς, *φῶς*. 3. *Χαρά*, παρά, πυρά, Πῦρρα, λύρα, λύρας, λύπας, λύπης. *Λύπη*.—390—393. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΓΑ: *Γάνος*, *Γαλλία*, *ἀγαθός*, *γαστήρ*, *Παγασαί*, *Γάζα*.—396. ΚΕΚΡΟΨ (ΣυΚέα, Ἰαπετός, λύΚος, ΚύΡος, ἩσίΟδος, ὀΨέ.)—397. Φοβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι.—398. *Πᾶν μέτρον ἄριστον* (π-αν μὲ τρ-ον-αρ εἰς τον)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.*]

Ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο, *Γλυκεῖα Ἑλλάς* τόσον πρᾶγμα δὲν ἐννόησες;—*Ἑαρινὴ Ἑσπέρα*. *(ϛ'—176)*

Ἐπιφυλάττομαι νὰ σᾶς τὸ φανερώσω προσωπικῶς, φίλε *Βωμὲ τῆς Ἐλευθερίας*.—*Ἑαρινὴ Ἑσπέρα*. *(ϛ'—177)*

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ εὐγενεῖς συγχαρέντας με. Ἀντισυγχαίρομαι ἀγαπημένῃ *Ἑλληνικῇ Τριήρει* καὶ τῆς εὔχομαι νᾶχῃ γειὰ στὰ ξένα ποῦ πάει νὰ χρησιμεύσῃ πνευματικὴ λαμπάδα στὰ ξενιτεμένα Ἑλληνόπουλα.—Πρόεδρος «Ἠοῦς». *(ϛ'—178)*

Ἐλάβες, Ἕνα, κάρταν μας μὲ νέον τίτλον σου;—Μαρίκα, Φιφή. *(ϛ'—179)*

Τῇ ἑορταζούσῃ δραστηριοτάτῃ ἀντιπροέδρῳ ἡμῶν προσφέρει ἡ «Ἠὼς» ἀνθοδέσμην πλήρη τῶν ἐγκαρδιωτέρων εὐχῶν της. *(ϛ'—180)*

Ο *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας* συγχαίρει *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* ἐπὶ θριαμβευτικῇ βραβεύσει. *(ϛ'—181)*

Ἀναχωρῶν ἐκ Δυρραχίου εἰς Ἰωάννινα πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν μου, χαιρετῶ ὁλομέλειαν συνδρομητῶν. *Ἀμίμητος Καραγκιόζης*. *(ϛ'—182)*

Ἡ εὐτυχία μὲ λούλουδα τὸ δρόμο σου νὰ ραίνῃ,-στὴν ἑορτή σου εὔχομαι, Δούκισσα λατρεμένη.—*Ἀφρόκριμο*. *(ϛ'—183)*

Ἐγκάρδια συγχαρητήρια, *Πρίγκιψ Σμάραγδε*, διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἐξαδέλφης σου.—*Γαλαξίας*. *(ϛ'—184)*

Ἐπὶ τῇ βραβεύσει του, ὦ *Δούκισσά* μας, δέξου τὰ ὁλόθερμά μας συγχαρητήρια. —Σύλλογος «Ἠώς». *(ϛ'—185)*

Ἀντασπαζόμενος φίλτατον *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, εὐχαριστῶ διὰ τὰς πλείστας φιλικὰς ἐνδείξεις του. — *Δαφνοστεφὴς Ἑλλάς*. *(ϛ'—186)*

Εὐχαριστοῦντες *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου* καὶ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, πληροφοροῦμεν αὐτοὺς ὅτι αἱ ἐντυπώσεις μας ἐκ τοῦ *Φαιδροῦ* ταξειδίου ὑπῆρξαν ἄριστοι. Ἰδίως ἡ *τραγικὴ* γνωριμία μας καὶ τὸ *καπέλλο* τοῦ Κυρίου Προέδρου μᾶς ἐνθουσίασαν). *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*, *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας*, *Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν*, *Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*. *(ϛ'—187)*

Τὸ Κράτος τῆς Φαιδρότητος συγχαίρει τὸ ἀγαπητόν του *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* διὰ τὸ βραβεῖον του. *(ϛ'—188)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . :	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος *Ἐν Ἀθήναις, 9 καὶ 16 Σεπτεμβρίου 1906* *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 41—42*

ΑΓΑΠΗΤΟΙ μου φίλοι, ἐγὼ ὁ Ἀνανίας, ψυχογυιὸς καὶ ἀλογοπαίκτης τῆς Διαπλάσεως, ἀδελφὸς πασῶν τῶν ἀδελφῶν του, κύριος τῆς Πίσσας καὶ τῆς Μάρθας, κόμης τοῦ Φαλήρου, Μεγαλόσταυρος τῶν Εὐσήμων, κτλ. σᾶς κάμνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς χαιρετήσω. Μολονότι αἱ ἀπαντήσεις σας εἰς τὴν 22αν Κυριακήν, μ' ἔκαμαν καὶ μ' ἐσυνείθισαν νὰ λέγω ψεύματα, αὐτὸ δὲν εἶνε ψεῦμα : Εἶμαι ἐγώ, ὁ Ἀνανίας ὁλοζώντανος. Καὶ κάτι ἄλλο ποῦ θὰ σᾶς 'πῶ ἀμέσως, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ψεῦμα — δυστυχῶς! Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ πιστεύσετε. σεβόμενοι τοὐλάχιστον τὸν ὄγκον τῶν τίτλων μου. Ἄλλως τε ἔχω καὶ μάρτυρας.

Πρόκειται, ἀγαπητοί μου, περὶ τῆς οἰκτρᾶς καὶ ἀξιοθρηνήτου καὶ...θαλασσοβρέκτου

τύχης, τὴν ὁποίαν ἔλαβαν αἱ ἐπιστολαί σας. Καὶ διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα.

Ἤμουν εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ φίλου μου Ἀζαρία. Εἶχα πάρῃ μαζί μου ἕνα ψάθινο —καλοκαιρινὸ— χαρτοφυλάκιον μὲ τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὴν 22αν Κυριακήν, καὶ πολλὰς ἡμέρας κατεγινόμουν νὰ διαβάζω, νὰ σχολιάζω, νὰ σημειόνω, νὰ σβύνω καὶ νὰ κατατάσσω. Ἡ ζωή μου ἐπερνοῦσεν ἥσυχη καὶ εὐτυχισμένη. Ἐσηκωνόμουν πρωΐ, ἔπινα τὸ γάλα μου καὶ ἐργαζόμουν ὥς τὸ μεσημέρι. Ἔπειτα ἔκαμνα τὸ μπάνιο μου στὴ θάλασσα, ἔτρωγα σὰν λύκος καὶ ἔπεφτα λίγο νὰ κοιμηθῶ. Τὸ ἀπόγευμα πάλιν ἐργασία, ὥς τὸ δειλινόν, ὅταν ἐπήγαινα στὴν ἐξέδρα καὶ διεσκέδαζα μὲ τὰ ἀστεῖα τοῦ Κράτους τῆς Φαιδρότητος. Χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλάβω, εἶχα τελειώσῃ ἔτσι ὅλην τὴν προκαταρκτικὴν ἐργασίαν τῆς Κυριακῆς καὶ ἤμουν ἕτοιμος νάρχίσω τὴν κρίσιν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶχε περάσῃ καιρὸς πολύς. Ἡ κυρία Διάπλασις μ' ἐβίαζε μ' ἐπιστολάς, βραχείας καὶ μακράς, μὲ δελτάρια εἰκονογραφημένα καὶ μὲ τηλεγραφήματα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐλάμβανα ἀργότερα ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς, καὶ κατὰ τὴν ὀκνηράν μου συνήθειαν δὲν ἀπαντοῦσα ποτέ. Ἐπὶ τέλους ἡ κυρία Διάπλασις ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἀπεφάσισε νὰ μοῦ στείλῃ ἀγγελιαφόρους. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἡμέρα ποῦ σᾶς εἶπα: ὅ,τι εἶχα καθήσῃ νὰ γράψω τὴν κρίσιν. Ντρίνν! ντρίνν! τὸ κουδοῦνι. Ἀνοίγει ἡ πόρτα, καὶ εἰσορμοῦν ὡς θύελλα ἡ Μάρθα, αἱ δώδεκα ἀδελφαὶ καὶ ἡ Πίσσα. Μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην ποῦ τρέφω πρὸς τὰς ἀδελφάς μου, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἄκαιρος ἐπίσκεψίς των δὲν μ' ἐνθουσίασε καθόλου. Ταῖς ἐξήγησα πῶς «εἶχον ἡμῖν τὰ πράγματα», τὰς ἐβεβαίωσα ὅτι ἐντὸς δύο ἡμερῶν θὰ ἔστελλα τὸ χειρόγραφόν μου εἰς τὸν κ. Βώττην διὰ νὰ κάμῃ τὰς εἰκόνας, καὶ τὰς παρεκάλεσα νὰ γυρίσουν ἀμέσως εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ καθησυχάσουν τὴν κυρίαν Διάπλασιν καὶ νὰ μὲ ἀφίσουν μόνον καὶ ἥσυχον νὰ φιλοτεχνήσω τὸ ρηθὲν χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον, μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἐφόδου, ἦτο χάρτης λευκός.

Αἱ ἀδελφαί μου ἤκουσαν μὲ μεγάλην ὑπομονὴν τὴν ὁμιλίαν μου, ἀλλὰ μοῦ ἐδήλωσαν ὅτι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ τὸ Φάληρον καὶ ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐπωφελούμεναι τῆς εὐκαιρίας, εἶχαν πάρῃ μαζί των κεφτέδες καὶ σταφύλια, καὶ ἦσαν ἀποφασισμέναι νὰ μείνουν κάτω καὶ νὰ διασκεδάσουν. Τὸ δὲ δυσάρεστον ἦτο, ὅτι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ διασκεδάσουν ἔξω, οὔτε νὰ κάμουν λουτρόν, οὔτε τίποτε· διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφυσοῦσε τόσο δυνατὸς ἀέρας, ποῦ ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ μείνουν εἰς τὸ σπίτι.

— Ἐδιαλέξατε τὴν ἡμέρα! εἶπα καταφουρκισμένος.

— Δὲν τὴν ἐδιαλέξαμε 'μεῖς, εἶπεν ἡ Ἐλπίς· ἡ κυρία Διάπλασις μᾶς ἔστειλε. Ἔπειτα, 'στὰς Ἀθήνας δὲ φυσοῦσε καθόλου...κ' ἐνομίσαμε...

— Βέβαια, ἐνομίσατε πῶς δὲ θὰ φυσᾷ οὔτε 'στὴ θάλασσα. Μὰ δὲν ἐμάθατε λοιπὸν τὰ θαλάσσια δυστυχήματα ποῦ ἔγιναν αὐτὰς τὰς ἡμέρας; Ἀτμόπλοια ἐπόδισαν, βάρκες ἀναποδογυρίσθηκαν, ἄνθρωποι ἐπνίγηκαν, καὶ σεῖς... κεφτέδες, σταφύλια καὶ 'στὸ Φάληρο!

—Ἔ, καὶ μήπως θὰ πᾶμε μὲ τὴ βάρκα;...

—Ἔχετε δίκιο, θὰ μείνετε 'στὸ σπίτι. Ἀλλ' αὐτό, ἀγαπηταί μου δεσποινίδες, εἶνε ἀδύνατο νὰ γίνῃ, γιατὶ θέλω νὰ γράψω καὶ δὲν μπορῶ νἀκούω φωνές.

— Μὰ θὰ καθήσουμε φρόνιμα...

— Μάλιστα, ἀπὸ 'κεῖνες εἶσθε! Ἔπειτα, τί διασκέδασι θὰ κάμετε, ἂν καθήσετε ἀλήθεια φρόνιμα, ἂν δὲν φέρετε τὴν ἔπαυλιν ἄνω-κάτω; Ὄχι κορίτσια μου, μὲ φρονιμάδα δὲ διασκεδάζει κανείς, καὶ τὸ καλὸ ποῦ σᾶς θέλω εἶνε νὰ γυρίσετε 'στὰς Ἀθήνας. Πάντα καλλίτερα θὰ διασκεδάσετε.

— Καὶ οἱ κεφτέδες; παρετήρησεν ἡ μικρὰ Κική.

— Νὰ τοὺς πάρετε μαζί σας καὶ νὰ τοὺς φᾶτε ὅπου θέλετε!

—Ἐδῶ θέλουμε 'μεῖς!

—Ἄ, ἔτσι εἶσθε; Καλὰ λοιπὸν! Φεύγω ἐγώ!

Ἀστραπηδὸν ἔκαμα τὸ σχέδιόν μου. Ὁ φίλος μου Ἀζαρίας, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐπαύλεως τοῦ Φαλήρου, ἔχει καὶ εἰς τὴν Καστέλλαν ἕνα μικρὸ σπιτάκι, πολὺ μικρό, ὅπου πηγαίνουμε συνήθως μὲ τὴ βάρκα. Ἐσκέφθηκα λοιπὸν νὰ πάρω τὰ χαρτιά μου καὶ νὰ καταφύγω εἰς αὐτὸ τὸ ἥσυχο σπιτάκι, ἐγκαταλείπων τὴν ταραχώδη ἔπαυλιν εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἐπιδρομέων. Τὸ ἐσκέφθηκα καὶ τὸ ἀπεφάσισα. Ἐμπρός!

Ἔχωσα γρήγορα-γρήγορα ὅλας τὰς ἐπιστολὰς μέσα εἰς τὸ ψάθινον καλοκαιρινὸ χαρτοφυλάκιον, ἔβαλα ἐπίσης τὲς πέννες μου καὶ τὸ χαρτί μου, ἐπῆρα τὸ καπέλλο μου, καὶ βγῆκα στὸ σαλόνι νὰ δώσω τὰς τελευταίας μου παραγγελίας.

Ὁ Ἀζαρίας ἦτο ἐκεῖ κ' ἐγελοῦσε μὲ τοὺς θυμούς μου καὶ μὲ τὰ νεῦρα μου.

— Πήγαινε στὸ καλό, μοῦ εἶπε, καὶ πάντα καταβόδιο! Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ μὲ τὰ κορίτσια. Στοὺς κεφτέδες των θὰ προστεθῇ καὶ ὁ ἀστακός μου, ἡ κυρὰ Μάρθα θὰ μᾶς κάμῃ μιὰ μαγιονέζα, θὰ στείλωμε στὸ Ἀκταῖον νὰ πάρωμε κυνῆγι-πιλάφι, καὶ θὰ κάμωμε ἕνα γλέντι τρικούβερτο. Πήγαινε σὺ 'στὴν Καστέλλα καὶ γράφε, γράφε, γράφε, κουτοκαλαμαρᾶ!

Ἡ τελευταία φράσις, ἀντὶ νὰ μὲ θυμώσῃ, μοῦ ἐνθύμισε μόνον ὅτι δὲν εἶχα πάρῃ τὸ καλαμάρι μου. Ψυχρός, ἀπαθής, ἀποφασισμένος πλέον, τὸ ἐπῆρα καὶ ἔφυγα χωρὶς κἂν νὰ χαιρετήσω. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀπὸ μέσα μοῦ ἄρχισα νὰ τὸ μετανοῶ... Τὸ ὀρεκτικὸν συμπόσιον μὲ εἶχε σκανδαλίσῃ... Ἀλλὰ ἡ φιλοτιμία μου, βλέπετε, δὲν μοῦ ἐπέτρεπε καμμίαν ὑποχώρησιν. Ἐπιτέλους κάτι θὰ εὑρίσκετο καὶ γιὰ μένα 'στὴν Καστέλλα· ἂν ὄχι μαγιονέζα, τοὐλάχιστον ταραμοσαλάτα.

Βγῆκα ἔξω. Ἡ Πίσσα μὲ ἀκολουθοῦσε... Μπᾶ! περίεργο! τώρα δὲν ἐφυσοῦσε ἀέρας σχεδὸν καθόλου... Ἀνοησία ἔκαμα· τὰ κορίτσια μποροῦσαν νὰ διασκεδάσουν ἔξω καὶ νὰ μὲ ἀφίσουν ἥσυχο. Ἂς εἶνε· γυρίζω, εἶπα, τὸ ἀπόγεμα καὶ τοὺς βρίσκω ἐπάνω 'στὸ γλέντι, χωρὶς νὰ φανῇ ὑποχώρησις. Τώρα ἐμπρός!

Ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου, εἶχα σκοπὸν νὰ ὑπάγω στὴν Καστέλλα πεζῇ. Ὅταν ὅμως εἶδα ὅτι ὁ ἄνεμος ἐκόπασε, καὶ πρὸ πάντων ὅταν εἶδα τὴν βάρκα τοῦ Ἀζαρία νὰ περιμένῃ προκλητικὴ κοντὰ εἰς τὴν ἀποβάθραν, συνέλαβα τὴν ἰδέαν νὰ τὴν χρησιμοποιήσω. Γιατὶ ὄχι; θὰ ἔφθανα γρηγορώτερα καὶ θὰ ἔκαμνα ἕνα ὡραῖον θαλάσσιον περίπατον. Ἔπειτα —νὰ σᾶς τὸ ἐξομολογηθῶ καὶ αὐτό;—ἤθελα νὰ τοὺς πάρω τὴ βάρκα, διὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῶ διὰ τὸ συμπόσιον.

— Μπάρμπα-Στάθη! ἔ, Μπάρμπα-Στάθη!

— Παρών!

— Λῦσε τὴ βάρκα νὰ πᾶμε στὴν Καστέλλα.

—Ἀμέσως!

— Θὰ μάφίσῃς ἐκεῖ καί...θὰ μὲ περιμένῃς ἐκεῖ.

— Πολὺ καλά. Μὲ πανὶ θέλει ὁ κύριος ἢ μὲ κουπί;

— Μά...δὲν ἔχει πολὺ ἀέρα. Καλλίτερα μὲ πανί.

—Ἔτσι λέω κ' ἐγώ.

Χωρὶς κανένα προαίσθημα, κατέβηκα μαζὶ μὲ τὴν Πίσσα τὴ σκάλα τῆς ἐξέδρας κ' ἐπήδησα μέσα στὴ βάρκα, ποῦ ὁ Μπάρμπα-Στάθης τὴν ἔφερε κοντά, ὄχι χωρὶς κόπο γιατὶ εἶχε ἀρκετὴ φουσκοθαλασσιά. Ἀπομακρυνθήκαμε λίγο κ' ἀνοίξαμε τὸ πανί μας, κ' αὐτὸ ὄχι χωρὶς κόπο, γιατὶ ἄρχισε πάλι νὰ φυσᾷ. Ἀνήσυχος δὲν ἤμουν καθόλου. Ἐπὶ τέλους ἔπρεπε καὶ νὰ φυσᾷ λιγάκι, γιὰ νὰ φουσκώνῃ τὸ πανί.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, αἱ ἀδελφαί μου εἶχαν ἰδῇ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἐπαύλεως ὅτι ἐμβῆκα 'στὴ βάρκα, καὶ ἔτρεξαν εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸν ἀπόπλουν. Ἐγώ, δυσαρεστημένος τάχα, ἔκαμνα ὅτι δὲν τὰς εἶχα ἀντιληφθῇ. Ἐκεῖνες μοῦ ἐφώναζαν, ἐγὼ μιλιά...

Ἔξαφνα — μὰ ἐντελῶς ἔξαφνα, τόσον ἔξαφνα ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς 'πῶ, — σηκώνεται ἀέρας δυνατὸς κ' ἔρχεται μιὰ σπιλιάδα ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ μόνο 'στὴ φαληρικὴ θάλασσα μπορεῖ κανεὶς νὰπαντήσῃ. Καὶ πρὶν προφθάσω νὰ κρατήσω τὸ καπέλλο μου, ἡ βάρκα ἀναποδογυρίζεται καὶ ὁ καλός σας Ἀνανίας, μὲ τὸ ψάθινο καλοκαιρινὸ χαρτοφυλάκιον, βρίσκεται 'στὴ φουσκωμένη θάλασσα!

Τί εὐχὴ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου φίλοι! Ἐπεριμένατε ποτὲ νὰ ναυαγήσῃ ὁ Ἀνανίας μέσα εἰς τὸν λιμένα, πρὶν ξεκινήσῃ καλὰ-καλὰ γιὰ τὸ μικρό του ταξειδάκι; Κ' ἐπεριμένατε ποτὲ ὅτι εἰς τὸ φοβερὸν αὐτὸ ναυάγιον, θὰ εἶχε μαζί του, μέσα εἰς ἕνα ψάθινον, καὶ ἑπομένως πολύ... πορῶδες χαρτοφυλάκιον, τὰ γράμματά σας, τὰς ἀπαντήσεις σας, εἰς τὰς ὁποίας εἴχατε βασίσῃ τόσας ἐλπίδας βραβείων, τόσα ὄνειρα χρυσᾶ —ἢ καλλίτερα πράσινα, σὰν τὰ φύλλα τῆς δάφνης;...

Ἔ, εἶνε περιττὸν νὰ φιλοσοφήσω περισσότερον. Καὶ εἶνε περιττὸν ἀκόμη νὰ σᾶς 'πῶ τί συνέβη μετὰ τὸ ἀναποδογύρισμα τῆς βάρκας... Ἀφοῦ σᾶς γράφω τώρα, ἐννοεῖτε βέβαια ὅτι ἐσώθηκα ἀπὸ τὸ πνίξιμο, χάρις εἰς τὸ κολύμβι ποῦ ξεύρω καὶ 'στὲς κολοκύθες ποῦ μοῦ τὸ ἔμαθαν—καὶ ὅτι, ἀφοῦ τὸ χαρτοφυλάκιον ἦτο ψάθινον καὶ πορῶδες, τὰ νερὰ ἐμβῆκαν μέσα εὐκολώτατα καὶ τὰ γράμματά σας, καὶ τὰ ὡραῖα σας γράμματα, ἔγιναν... θάλασσα, πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα! Καὶ ἀκόμη πλέον περιττὸν εἶνε νὰ σᾶς εἰπω, δυστυχεῖς μου φίλοι, ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὴν κινδυνεύουσαν ζωήν μου ἐσυλλογίσθηκα-μάρτυς μου ὁ Θεὸς καὶ αἱ ἀδελφαί μου-τὸν χάρτινον θησαυρὸν ποῦ ἐκρατοῦσα, καὶ ὅτι εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ δύσκολον καὶ κοπιῶδες κολύμβι μου, μὲ τὰ ροῦχα καὶ μὲ τὰ παπούτσια, ἐπροσπαθοῦσα νὰ κρατῶ τὸ ἕνα μου χέρι μὲ τὸ χαρτοφυλάκιον ἔξω ἀπὸ τὸ νερόν. Ἀλλὰ ποῦ! ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ κρατῶ ὅλο ἔξω; καὶ ἂν τὸ κατόρθωνα μέχρι τέλους, δὲν ἔφθανε διὰ τὰ γράμματά σας τὸ νερὸ ποῦ ἤπιαν τὴν στιγμὴν τῆς καταδύσεώς μου;

«Ἡ εἰκὼν τῆς κωμικῆς μου ἀθλιότητος...» (Σελ. 323, στ. α')

Αἱ κραυγαὶ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀγωνίας, ἀπὸ τὴν ἀποβάθραν, μετεβλήθησαν εἰς κραυγὰς χαρᾶς καὶ εἰς γέλια εἰρωνικά, ὅταν ἐβγῆκα σὰν λαδωμένος ποντικὸς—καὶ κάτι χειρότερο, — στάζων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη: ἀπὸ μαλλιά, ἀπὸ ροῦχα καὶ ἀπὸ χαρτοφυλάκιον. Ὀπίσω μου βγῆκε καὶ ὁ Μπάρμπα-Στάθης, εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, κρατῶν καὶ αὐτὸς ὡς λάφυρον τοῦ κολυμβητικοῦ ἀγῶνος του, τὴν Πίσσαν καὶ τὸ... καπέλο μου, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ἀστείαν ἔμπνευσιν νὰ μοῦ τὸ φορέσῃ ὅπως ἦτο. Τότε ἄρχισα νὰ στάζω καί... ἀπὸ τὸ καπέλλο, ὥστε ἡ εἰκὼν τῆς κωμικῆς μου ἀθλιότητος συνεπληρώθη.

Ἔτρεξα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ἔπαυλιν, καὶ πρὶν ἀλλάξω, πρὶν πάρω ὅ τι δήποτε ἄλλο, ἔβγαλα τὰ μουσκεμένα γράμματα ἀπὸ τὸ μουσκεμένο χαρτοφυλάκιον καὶ τὰ ἄπλωσα ἕνα-ἕνα ἐπάνω εἰς τὰ μάρμαρα τῆς εἰσόδου, καὶ τὰ ἐστερέωσα μὲ πετραδάκια, καὶ ἔκλεισα ὅλες τὲς πόρτες διὰ κάθε ἀσφάλειαν, καὶ τὰ ἄφισα ἐκεῖ νὰ στεγνώσουν. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἰς τοῦτο μ' ἐβοήθησαν αἱ ἀδελφαί μου καὶ ὁ Ἀζαρίας, καὶ ἡ ἐργασία ἐτελείωσε γρήγορα, πρὶν ξεπαγιάσω καὶ πρὶν πουντιάσω μὲ τὰ βρεγμένα μου ροῦχα.

Ἦτο πεπρωμένον! Ἔλαβα μέρος εἰς τὸ συμπόσιον, τὸ ὁποῖον, μπορῶ νὰ 'πῶ ὅτι παρετέθη πρὸς τιμήν μου, ἀφοῦ, ὡς ναυαγὸς σωσμένος, ἐγὼ ἤμουν ὁ ἥρως τῆς ἑορτῆς. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ «καμπανίτης» δὲν ἔρρευσεν ἄφθονος, ἀλλὰ ἡ χαρὰ διὰ τὴν σωτηρίαν μου ἐβασίλευσεν «ἀδιάπτωτος» καὶ τὰ καλαμπούρια ἔδωσαν κ' ἐπῆραν. Τὸ πλέον ἐπιτυχημένον ἦτο τοῦ Ἀζαρία, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ τέλος μοῦ εἶπε:

— Τώρα, Ἀνανάκη μου, ποῦ τὰ ἔκαμες θάλασσα, νὰ πάρῃς τὰ βρεμμένα σου καὶ νὰ πᾶς ἀπάνω διὰ νὰ ἐξακριβώσῃς τὴν ἀβαρία... τοῦ μυαλοῦ σου.

Ἐννοοῦσε τὰ βρεμμένα γράμματα, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν στεγνώσῃ. Ἀλλὰ σὲ τί χάλι τὰ βρῆκα, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε! Ὀλίγα, πολὺ ὀλίγα, ἐκεῖνα μόνον ποῦ ἔτυχαν μέσα στὴ μέση τοῦ σωροῦ, ἐβράχησαν λίγο 'στὲς ἄκρες ἢ καὶ δὲν ἐβράχησαν καθόλου. Τὰ ἄλλα ὅλα εἶχαν καταντήσῃ ἀγνώριστα, δηλαδὴ ἀδιάβαστα. Λιλά, κόκκινα, πράσινα καὶ μαῦρα μελάνια εἶχαν ἀναλυθῇ καὶ ἐσχημάτιζαν τώρα ἐπάνω εἰς τὰς σελίδας τὲς πλέον φανταστικὲς ἀκουαρέλλες. Οἱ μεταχειριζόμενοι μελάνια τῆς ἀνελίνας 'πῆραν 'στὸ λαιμό τους καὶ τοὺς ἄλλους, διότι ἀπὸ ἕνα γράμμα κόκκινο ἐκοκκίνιζαν καὶ κατεστρέφοντο ἄλλα δέκα. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν «ἀδόκητον συμφορὰν» — κατὰ τὴν φρασεολογίαν τῶν παλαιῶν δημοσιογράφων, — ἡ μόνη παρηγορία εἶνε ὅτι καὶ τὰ πλέον ἀνάλατα γράμματα ἀπέκτησαν ἅλάτι — διότι ἐπῆραν ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Τελοσπάντων, διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσω καὶ μὲ ἀριθμούς, ἀπὸ τὰς 400 καὶ πλέον ἀπαντήσεις ποῦ ἐλάβαμεν διὰ τὴν 22αν Κυριακήν, δὲν ἔμειναν παρὰ καμμιὰ ἑκατοστή. Μὲ αὐτὰς μόνον γίνεται σήμερον ἡ Κυριακή μας. Πάλι καλά· καὶ πρέπει νὰ μ' εὐγνωμονῆτε, διότι ἂν ἦτο ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου, — μέσα 'στὴ θάλασσα, ἐννοῶ, — πολὺ πιθανὸν νὰ μὴν ἔμενεν οὔτε ἕνα γράμμα. Ὅσο διὰ τοὺς... πνιγμένους, ποῦ δὲν θὰ ἰδοῦν παρακάτω νὰ γίνεται πολὺς λόγος διὰ τὰς ἀπαντήσεις των, αὐτοὶ πλέον ἂς κάμουν τὰ παράπονά των εἰς τὸν Αἴολον, ὁ ὁποῖος ἔλυσε τὸν ἀσκόν του εἰς τὴν *κρισιμωτέραν* στιγμήν...

* *
*

«Σᾶς ἔτυχε ποτὲ νὰ εἰπῆτε ψεῦμα, καὶ νὰ πάθετε δι' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ μετανοήσετε;»

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐρώτησις τῆς Κυριακῆς. Ἡ κυρία Διάπλασις ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐπροκάλει ἐν εἶδος ἐξομολογήσεως, μὲ εἰλικρίνειαν καὶ μὲ συντριβήν. Δυστυχῶς ὀλίγοι ἐνόησαν περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἀκόμη ὀλιγώτεροι ἀπήντησαν εἰλικρινῶς. Οἱ περισσότεροι, ἀντὶ νὰ κοπιάσουν νὰ ἐνθυμηθοῦν τὰ ψεύδη των καὶ νὰ διαλέξουν ἀπ' αὐτὰ τὸ χειρότερον, ἐπροτίμησαν νὰ 'ποῦν ἄλλο ἕνα ἀκόμη, νὰ πλάσουν — μερικοὶ ἀρκετὰ εὐφυῶς — μίαν ἱστορίαν φανταστικήν, δηλαδὴ ψεύτικην. Ἐνόμισαν, φαίνεται, ὅτι αἱ Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως, εἶνε διαγωνισμὸς διηγηματογραφίας! Ἄλλοι πάλιν, μὲ χίλια ψεύματα καὶ μὲ χίλιες προφάσεις, ἀπέφυγαν νὰπαντήσουν εἰς τὴν ἐρώτησίν μας· καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐξωμολογήθησαν μὲν εἰλικρινῶς κάποιον ψεῦμά των ποῦ τοὺς *ἐστοίχισε*, ἀλλὰ τὸ ἔκαμαν χωρὶς χάριν, χωρὶς εὐφυΐαν. Ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἀπαντήσεις, πρόκειται νὰ εὑρεθῇ ἐκείνη ποῦ θὰ συνδυάζῃ τὰ δύο μεγάλα προτερήματα: τὴν χάριν, τὴν φαιδρότητα τῆς ἐκφράσεως, μὲ τὴν ἀλήθειαν, τὴν εἰλικρίνειαν τῆς ἐξομολογήσεως. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ θάλασσα ἐφείσθη τῆς ἀπαντήσεως αὐτῆς, καὶ ὅτι θὰ εὑρεθῇ σώα καὶ ἀκεραία...

Ἐν πρώτοις ἡ *Δροσολουσμένη Χρυσαυγὴ* δὲν διηγεῖται τίποτε, ἀλλὰ τὸ ρίχνει εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα ἐμμέτρως. Κατὰ τὴν γνώμην της, ἡ ζωή μας ὅλη εἶνε ἕνα μεγάλο ψεῦμα, (μολονότι ἐγὼ φρονῶ ὅτι εἶνε μία μεγάλη ἀλήθεια). Καὶ τελειόνει ὡς ἑξῆς:

Καὶ ἡ χαρά μας ψεύτικη
Κ' ἡ λύπη μας ἐπίσης,
Κι' ἂν κάμῃς καὶ καμμιὰ φορὰ
Πῶς θὰ φιλοσοφήσῃς,
Κι' αὐτὸ ἀκόμα ψεύτικο
Θενὰ φανῇ πῶς εἶνε
Κι' ἂν δὲν πιστεύῃς, φίλη μου,
Νά, διάβασε καὶ . . . κρῖνε!

Θέλετε καὶ ἄλλα παραδείγματα τοῦ εἴδους τῶν ἀπαντήσεων ποῦ σᾶς εἶπα παραπάνω; Ἰδού: Ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Λόξης* ἔκρυψε μιὰ φορὰ ἀπὸ μιὰ γρηὰ μητέρα τὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ της, ὁ ὁποῖος εἶχε σκοτωθῇ εἰς τὰ σύνορα, καὶ μάλιστα διὰ νὰ μὴν ὑποπτευθῇ, τῆς ἔκαμνε πλαστὰ γράμματα καὶ τῆς τὰ ἐδιάβαζε ὡς γράμματα τοῦ γυιοῦ της. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἕνα *ἀθῶον ψεῦμα*, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Λόξης* ποτὲ δὲ μετενόησε, ἀλλ' ἀπεναντίας τὸ θυμᾶται πάντα μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ λέγει: «Πολλάκις ἐν ἀθῶον ψεῦδος εἶνε μυριάκις προτιμώτερον τῆς ἀληθείας». Σωστὸ αὐτό, ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχει, παρακαλῶ, μὲ τὴν ἐρώτησίν μας;

Ἡ *Ἡρὼ* φρονεῖ ὅτι, ὅσον φιλαλήθης καὶ ἂν εἶνε κανείς, ἀδύνατον νὰ μὴ ἐψεύσθη ποτὲ σοβαρῶς, καὶ ἀδύνατον νὰ μὴ λέγῃ μικρὰ ψεύματα ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, παντοῦ καὶ πάντοτε, ὄχι βέβαια ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸ ψεῦδος, «ἀλλ' ἐκ συμπαθείας, ἐκ συνηθείας, ἐξ ἀνάγκης»—μὲ ἄλλους λόγους τὰ *κατὰ συνθήκην ψεύδη*, τὰ ὁποῖα τόσον ἐσυνηθίσαμεν, ὥστε «μᾶς εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ζήσωμεν χωρὶς αὐτά.» Αὐτὸ εἶνε ἀληθινόν. Λέγεται ὅτι ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νὰ λέγῃ παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, δὲν κατώρθωσε νὰ ζήσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν οὔτε μίαν ἡμέραν· διότι τὸ ἴδιον ἐκεῖνο βράδυ τὸν ἔκλεισαν εἰς τὸ φρενοκομεῖον ὡς τρελλόν. Ναί· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τί σχέσιν ἔχει μὲ τὴν ἐρώτησίν μας; Τὸ ψεύτικο κομπλιμέντο π. χ. ποῦ κάμνομεν ἀπὸ εὐγένειαν πρὸς ἕνα φίλον μας, τὸν ὁποῖον δὲν θέλομεν νὰ λυπήσωμεν, διαφέρει πολὺ-πολὺ ἀπὸ τὸ ψεῦμα ποῦ λέγομεν μὲ δόλιον σκοπόν, πρὸς ὠφέλειάν μας καὶ ἐπὶ ζημίᾳ ἄλλου. Τὸ πρῶτον εἶνε ἀνεκτὸν «κατὰ συνθήκην» τὸ δεύτερον καταντᾷ πολλάκις ἔγκλημα. Καὶ διὰ τὰ δεύτερα αὐτὰ ψεύματα,—τὰ μικρὰ ἐγκλήματα, ποῦ ὅταν δὲν τιμωρηθοῦν ἐξ ἀρχῆς εἰμπορεῖ νὰ καταντήσουν μεγάλα, — σᾶς εἶχεν ἐρωτήσῃ ἡ Διάπλασις. Ὥστε κάθε ἄλλο ἐπερίμενε νὰκούσῃ ὡς ἀπάντησιν παρὰ ὅτι: «ἡ ἀλήθεια εἶνε. . . κολοκύθια! ἐνῷ τὸ ψεῦμα, τὸ ἀθῶον, ἔχει πιὸ πολλὴ ποίησι καὶ εὐφυΐα μέσα του, καὶ μάλιστα σὰν λέγεται ἐπιτηδείως, καμμιὰ φορὰ δὲ εἶνε καὶ σωτήριον» (*Ἑλληνικὸν Πνεῦμα*)—ἢ ὅτι: «ψέμματα ἔχω εἰπῇ πολλά, ἴσως καὶ ὑπὲρ τὸ δέον, καὶ πολλὲς φορὲς συνέβη νὰ φάω, ὄχι ξύλο ἀλλὰ κατσάδα, ὅμως δὲν μετενόησα γι' αὐτά» (*Πτερωτὴ Καρδία*, ποῦ διὰ νὰ μετανοήσῃ ἔπρεπε νὰ φάῃ καὶ ξύλο)—ἢ ὅτι: «πολλὲς φορὲς μετενόησα, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι τοῦτο εἶνε τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, ἀφοῦ πάλιν ξαναλέω ψέμματα—μὰ δὲν μ' ἐρωτᾷς ἂν εἶπα ποτέ μου καὶ ἀλήθεια;» (*Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας*)—ἢ ὅτι: «ἡ μόνη ἀλήθεια εἶνε ὅτι ψεύδομαι ἢ μᾶλλον ψευδόμεθα· τί νὰ γίνῃ! αὐτὸς εἶνε ὁ κόσμος!» (*Εὐτυχὴς Ἐμπνευσις*)—ἢ ὅτι... ἀλλὰ ποῦ νὰ ἐξακολουθήσω! Ἄλλως τε αὐτὸς ὁ σωρὸς ἔπαθε πολὺ εἰς τὸ ναυάγιον καὶ εἶνε δυςανάγνωστος.

Ἰδοὺ τώρα ἡ *Ἐλευθέρα Ἑλλὰς*, ἡ ὁποία ποτέ της δὲν ἐνθυμεῖται νὰ ἔπαθε καὶ νὰ μετενόησεν ἐξ αἰτίας ψεύδους καὶ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος*, ὁ ὁποῖος κλαίει καὶ ὀδύρεται διότι δὲν ἔτυχε νὰ εἶνε ψεύτης καὶ σήμερον χάνει δι' αὐτὸ ἕνα βραβεῖον, (ἀφοῦ μάλιστα, λέγει, ἐπεχείρησε ἐπίτηδες νὰ πῇ ψεύματα, καὶ εἶπε πολλά, ἀλλὰ κανένα δὲν ἐκατάφερε μὲ πάθημα καὶ μὲ μετάνοια ὅπως τὸ ἐζητήσαμεν) καὶ ἡ *Ἰωάννα Δάρκ*, ἡ ὁποία ἐπίσης ποτέ της δὲν εἶπε ψεῦμα, καὶ ἦτο ὀκτὼ ἐτῶν ὅταν πρωτοπῆγε εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἀκόμη δὲν ἐγνώριζε τί θὰ πῇ ψεῦμα, καὶ μίαν φορὰν ποῦ ἔσπασε ἕνα ὡραῖο βάζο, ἐνῷ ἡ καλὴ καὶ ἀφώσιωμένη ὑπηρέτρια εἶπε ὅτι τὸ ἔσπασε αὐτὴ διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν μικράν της κυρίαν ἀπὸ ξύλο, ἡ *Ἰωάννα Δάρκ* ἐπροτίμησε νὰ πῇ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον τὴν ἐσυγχώρησε ἀλλὰ καὶ τὴν συνεχάρη ἡ μαμά της, κτλ. κτλ.—Αὐτοὶ ὅλοι εἶνε ἴσως εἰλικρινεῖς, καὶ ἐξάπαντος προτιμότεροι ἀπὸ ἐκείνους ποῦ πλάττουν «ψεύτικα ψεύματα». Ἀλλὰ ἕνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς φιλαληθείας των εἶνε, βλέπετε, ἀκατάλληλοι νὰπαντήσουν εἰς τὴν Κυριακήν μας, πιθανὸν δὲ νὰ χάνουν σήμερον καὶ τὸ βραβεῖον, τὸ ὁποῖον τοὺς παίρνει... κάποιος ψεύτης μετανοημένος! Ἔ, ποιὸς τοὺς εἶπε νὰ εἶνε ἄγγελοι; Τὸ παιδὶ θὰ πῇ καὶ ψεύματα, καὶ θὰ λυπηθῇ, καὶ θὰ τιμωρηθῇ καὶ—ἂν εἶνε καλό,—θὰ μετανοήσῃ. Παιδιὰ ἐρώτησεν ἡ κυρία Διάπλασις, ὄχι ἀγγέλους. Καὶ οἱ ἄγγελοι σήμερα κλαίουν τὸ χαμένον βραβεῖον! ...

«Ἀλλὰ πρόσεχε, φίλε μου, μήπως τὸ βραβεῖον τῆς Διαπλάσεως εἶνε ἡ πήττα τῶν τριῶν φίλων. —Ποιὰ πήττα;» Ἄ, ἐδῶ ἀξίζει νὰ παραθέσω ἕνα μῦθον ποῦ διηγεῖται εἰς τὴν ἔξυπνην ἀπάντησίν της ἡ *Ἄλκιμος Νεότης*. Τρεῖς καλοὶ φίλοι, λέγει, εἶχαν μίαν πήτταν· ἐστοιχημάτισαν λοιπὸν ἀπὸ βραδύς, ὅτι ὁποιος θὰ ἔλεγε τὸ πρωὶ τὸ μεγαλήτερο ψεῦμα (ὄνειρο), θὰ ἔπαιρνεν ὡς ἀμοιβὴν τὴν πήτταν. Τὸ πρωὶ ὁ ἕνας εἶπεν ὅτι εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι κατήρχετο εἰς τὰ ἄδυτα τῆς θαλάσσης· ὁ δεύτερος εἶπεν ὅτι ἀνήρχετο μέχρι τρίτου οὐρανοῦ. Τότε ὁ τρίτος, ὁ κατέργαρος, ἐδήλωσε: «Ἐπειδὴ ἔβλεπα τὸν ἕνα νὰνεβαίνῃ στὸν οὐρανὸ καὶ τὸν ἄλλο νὰ κατεβαίνῃ στὴ θάλασσα, ἐφοβήθηκα μήπως χαλάσῃ ἡ πήττα μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς σας καὶ ἐκάθησα καὶ τὴν ἔφαγα.» Πραγματικῶς δὲ τοῦτο εἶχε κάμῃ.

Ἀφίνω τὸ ἐπιμύθιον εἰς τὴν εὐφυΐαν σας, καὶ ἔρχομαι τώρα εἰς τὰ «ψεύτικα ψεύματα». Ὁ *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην* εἶπε μιὰ φορὰ ψεύματα εἰς τὴν μητέρα του, ὅτι θὰ μείνῃ στὸ σπίτι διὰ νὰ μελετήσῃ διὰ τὰς ἐξετάσεις, ἐνῷ ὁ σκοπός του ἦτο νὰ μείνῃ μόνος διὰ νὰ φάγῃ τὸ γλυκό. Ἀλλὰ ἡ μητέρα του τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἐχειροτόνησε, «ὄχι πιὰ διάκο ἀλλὰ δεσπότη!!»—Ἡ *Διακριθεῖσα Ἀρσακειὰς* τὰ ἔκαμε θάλασσα εἰς μίαν δίκην ποῦ ἔγινε κάποτε εἰς τὸ σχολεῖον της, ἐναντίον μιᾶς συμμαθητρίας της ποῦ εἶχε σκοτώσῃ (μὲ

«Ἐκάθησα καὶ τὴν ἔφαγα.» (Σ. 324)

χασανιστήρια μάλιστα) μίαν μυίγαν!—Ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* καὶ τὸ *Σπίρτο Μονάχο* εἶδαν τὰ ὡραῖα ψεύματά των εἰς τὸν ὕπνο τους!—Ἡ *Παλλάς*, ἡ ὁποία ποτέ της δὲν λέγει ψεύματα, πλάττει μίαν ψεύτικην ἱστορίαν μ' ἕνα ψεῦστο τὸν ὁποῖον δῆθεν ἐβαρέθηκε νὰ φορέσῃ, ἐνῷ εἶπε στὴ μαμμά της ὅτι τὸν ἔβαλε ἀπὸ μέσα, καὶ βγῆκε ἔξω ντυμένη ἐλαφρά, κ' ἐκρυολόγησε κ' ἔμεινε μέρες εἰς τὸ κρεββάτι. — Ἡ *Πολυθέλγητρος Νεότης*, ἐνῷ ἐκινδύνευε τὸ ἀδελφάκι της καὶ ἡ μαμμά της τὴν ἔστειλε στὸ χωριὸ (ἦσαν στὴν ἐξοχὴ) νὰ φέρῃ τὸ γιατρό, ἡ ἀφεντιά της φοβήθηκε νὰ πάῃ ὥς ἐκεῖ, κ' ἐγύρισε πίσω καὶ εἶπε ὅτι ὁ γιατρὸς εἶχε πάῃ 'ς ἄλλο χωριό. Τὸ ἀδελφάκι ἐχειροτέρευσε καὶ ἀπέθανε... Τί φοβερὸν πρᾶγμα! Καὶ τί ἀνακούφισιν αἰσθάνθηκα ὅταν διάβασα εἰς τὸ τέλος ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἦτο ἕνα ὄνειρον! —Ἐξυπνότατο καὶ τὸ γράμμα τοῦ *Λευκοκυμάντου Αἰγιαλοῦ*, ἀλλὰ ψεύτικο ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἰδοὺ τὸ ὑστερόγραφόν του: «Τώρα πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι ὅλα τὰ ἄνω ἀποτελοῦν ἕνα μεγάλο ψεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπλόσθη διὰ νὰ καταστήσῃ καλλιτέραν τὴν Κυριακὴν καὶ νὰ βραβευθῶ (ἀμ δέ;) Διότι οὔτε ἡ παρέα ἦλθε, καθὼς σοῦ εἶπα, οὔτε ἂν ἤρχετο θὰ ἐκτυποῦσε τὸ κουδοῦνι, ὡς σοῦ εἶπα, διότι τὸ κουδοῦνί μας δὲν τραβᾷ!! Ἀλλὰ μὴν ἀπορῇς διὰ τὰ ψεύματα... (ἐγὼ νὰπορήσω;) Ἡ ἄνω ἀπάντησις ἐσχεδιάσθη τὴν 1ην Ἀπριλίου». Λαμπρά!

Καθὼς βλέπετε, ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός*, καθὼς καὶ ὅλοι τοῦ ἄνω σωροῦ, ὁμολογοῦν εἰς τὸ τέλος ὅτι τὸ ψεῦμά των εἶνε ψεύτικο. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι διηγοῦνται τὰ πλέον ἀπίθανα καὶ τερατώδη πράγματα, προφανῶς ψεύτικα, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ μᾶς τὰ περάσουν ὡς ἀληθινά. Ἡ *Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα* π. χ., στέλλει δύο ἀπαντήσεις· ἄλλην δὲ ἱστορίαν διηγεῖται εἰς τὴν μίαν καὶ ἄλλην εἰς τὴν ἄλλην. Ποία ἀπὸ τὰς δύο εἶνε ἡ ἀληθινή; ποῖον ἀπὸ τὰ δύο εἶνε τὸ ψεῦμα ποῦ τὴν ἔκαμε νὰ πάθῃ καὶ νὰ μετανοήσῃ περισσότερον;—Κανένα νομίζω· καὶ τὰ δυὸ εἶνε ψεύτικα ψέματα, καὶ ἂς μὴ τὸ ὁμολογῇ ἡ *Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα*.—Ἐπίσης, θὰ ἔπαιρνα ὡς τὸ σκληρότερο παιδὶ τοῦ κόσμου τὸν *Βενιαμὶν τὸν Λέσβιον*, ἂν ἐπίστευα τὴν ἱστορίαν του: νὰ δώσῃ 'ς ἕνα δυστυχῆ τυφλὸν πετρέλαιο καὶ νὰ τοῦ 'πῇ πῶς εἶνε κρασί, καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὸ πιῇ;! Φοβερόν! Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ τυφλὸς θὰ ἐννοοῦσε τὸ πετρέλαιον ἀπὸ τὴν μυρωδιὰν καὶ προτιμῶ νὰ πιστεύσω ὅτι ὅλη ἡ ἱστορία εἶνε πλαστή. Ἀμὴ ὁ *Θεὸς τῆς Ἀγάπης* ποῦ διηγήθη ψεύματα ὅτι ἔκαψεν ἕνα σπίτι «ἀνάβων σπίρτα ἕνα-ἕνα» καὶ κατετρόμαξε τὸν κόσμον καὶ ἔφαγε ξύλο ἀλύπητο;

—Ἐσύ, παιδί μου ἐμπρηστής;—Συχώρεσέ με, Κλέον,
Καὶ νὰ μὲ σώσῃς σοῦ ζητῶ γονυπετὴς καὶ κλέων. . .

Εἶνε ἀληθινὰ αὐτά; Ἤ, ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησις εἶνε ἔμμετρος, ἐπλάσθησαν ποιητικῇ ἀδείᾳ;

Καὶ ἂν ἐπλάσθησαν, καλά· μία ἐργασία εἶνε καὶ αὐτή. Ἀλλ' ἂν ἀντεγράφησαν ἁπλῶς; ὅπως πολὺ τὸ φοβοῦμαι διὰ μερικοὺς ἄλλους; Δὲν εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος, μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ σύμπτωσις,—ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀπάντησις τῆς *Ἐθνικῆς Ἀμύνης* εἶνε διήγημα, ποῦ κάπου τὸ ἐδιάβασα. Ἡ *Ἐθνικὴ Ἄμυνα* εἶχε, λέγει, μίαν γιαγιὰν ποῦ κάθε Πέμπτη ἔδιδε ἀπογευματινὲς πολὺ πληκτικές: ὅλῳ μεγάλοι, γέροι καὶ γρηές. Ἡ *Ἐθνικὴ Ἄμυνα* δὲν ἐπήγαινε ἐκεῖ μὲ πολλὴν της εὐχαρίστησιν, καὶ μίαν Πέμπτην ποῦ ἐπερίμενε καὶ μίαν φίλην της, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τὴν ἄρρωστην διὰ νὰ μείνῃ 'στὸ σπίτι.

«Κλαίει καὶ ὀδύρεται...» (Σελ. 324, στ. β'.)

Ἀλλὰ τὴν Πέμπτην ἐκείνην ἴσα-ἴσα ἡ συναναστροφὴ τῆς γιαγιᾶς ἦτο θαυμασία· διότι ἡ γιαγιά, χάριν τῆς ἐγγονῆς, εἶχε προσκαλέσῃ καὶ ἄλλα κορίτσια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν ἀγαπητὴν φίλην τῆς *Ἐθνικῆς Ἀμύνης*! Καλὰ λοιπὸν ἐτιμωρήθη διὰ τὸ ψεῦμά της, μὲ τὸ ὁποῖον τόσην ἀνησυχίαν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς οἰκείους της. — Ποικιλία τοῦ ἰδίου θέματος (καὶ ἴσως τοῦ ἰδίου διηγήματος) εἶνε ἡ ἀπάντησις τοῦ *Ἰοστεφοῦς Ἀστεως*. Κάποτε ἤθελε νὰποφύγῃ τὸν περίπατον μὲ τὴν διδασκάλισσαν καὶ εἶπεν ὅτι ἔχει πολλὰ μαθήματα κ' ἔπρεπε νὰ μείνῃ 'στὸ σπίτι νὰ μελετήσῃ. Ἔμεινε πραγματικῶς. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν ἔστειλεν ἡ μαμμά της νὰ πάρῃ κάτι ἀπὸ τὸ ντουλάπι της, καὶ ἐκεῖ ἀνακαλύπτει ἕνα μπιλιετάκι 'στὸ ὄνομά της, μίαν πρόσκλησιν εἰς ἀπογευματινὴν διὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἐκ μέρους μιᾶς ἀγαπημένης της φιληνάδας. Καταθυμωμένη, τρέχει 'στὴ μαμμά της καὶ τῆς κάμνει παράπονα «πικρότερα καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ δάκρυα ποῦ τὰ συνώδευαν».—«Μὰ παιδί μου, τῆς εἶπεν ἡ μαμμά, πῶς ἠμποροῦσες νὰ πᾷς ἀφοῦ εἶχες τόσα μαθήματα;! Δὲν στὸ δείξαμε, γιὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσουμε!»—Ἔ! τὰ μαθήματα γίνονται παθήματα, ὅπως καὶ τὰ παθήματα μαθήματα.

Παραλείπω μὲ λύπην μου τὴν ἀπάντησιν τοῦ *Κυματοθραύστου τοῦ Εὐξείνου*, ἡ ὁποία δὲν διαβάζεται κατ' οὐδένα τρόπον, (δὲν εἶνε μόνον βρεμμένη ἀλλὰ καὶ πολὺ κακογραμμένη), καὶ ἔρχομαι εἰς τὸ *ψεῦμα τῆς Ἰδιοτρόπου Ξανθούλας*. Κρῦμα τὸ ὡραῖον γράψιμο καὶ τὸ κομψὸν ὕφος! Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ ἄνθρωπος, ὅτι ἡ μητέρα τῆς *Ἰδιοτρόπου Ξανθούλας* τὴν ἐπῆρε εἰς χορὸν μεγάλων, ἀφοῦ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐπέγραψε «χαλκομανικῶς» εἰς τὸ μέτωπον της τὰς λέξεις «Ψεύτρια ἀδιόρθωτος»; Ἔτσι τὰ παίρνουν σὲ χοροὺς τὰ κοριτσάκια κ' ἔτσι τὰ ρεζιλεύουν αἱ μαμμάδες; Ἀπίστευτον! Ἡ φαντασία τῆς *Ἰδιοτρόπου Ξανθούλας* ὑπερέβη τὰ ὅρια τοῦ πιθανοῦ.

Τὰ ἴδια ἔπαθε καὶ τὸ *Γυμνάσιον Μυτιλήνης*, τὸ ὁποῖον μᾶς διηγεῖται ἀφελέστατα ὅτι ἔσκαψε κάποτε λάκκον εἰς *ἀνάστημα ἀνθρώπου* (γιὰ ἂς δοκιμάσῃ!) καὶ ὅτι ἔπεσε μέσα εἰς τὴν ἰδίαν του παγίδα!—Ὅσον διὰ τὸ *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας*, παρατηρῶ ὅτι ἡ φίλη μας αὐτὴ εἶπε πράγματι ἕνα ψεῦμα πιστευτόν, ἀλλ' ὅτι τὰ παθήματα δὲν ἦσαν συνέπειαι αὐτοῦ τοῦ ψεύδους. Ὁ ἀδελφός της π.χ. ἠμποροῦσε νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ σοβαρῶς, καὶ χωρὶς τὸ ψεῦμα ποῦ εἶπεν αὐτὴ 'στὴ μητέρα της. Ἐκτὸς ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ τὴν τιμωρήσῃ. . . Ἀλλὰ διατί νὰ τιμωρηθῇ περισσότερον ὁ ἀθῶος ἀδελφός; Τελοσπάντων, αὐτὰ μοῦ φαίνονται ἄσχετα. — Τὸ

«Καιγόμαστε! Πυρκαϊά!...» (Σελ. 326.)

ψεῦμα ὅμως τοῦ *Ἀννίβα τοῦ Καρχηδονίου* εἶνε εὐγενές, (σχεδὸν σὰν τοῦ *Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης*,) καὶ σύνηθες. Ἕνα βράδυ ἐπῆγε νὰ μείνῃ 'στὸ σπίτι τῆς θείας του, καὶ ἔφθασεν ἀργά, νηστικός. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ εἶχαν φάγῃ πρὸ πολλοῦ, καὶ ἂν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν θὰ τοὺς ἀνησυχοῦσε, ἐπροτίμησε νὰ πῇ ψεῦμα:

— Εὐχαριστῶ, δὲ θέλω τίποτε, ἔχω φάγῃ πρὸ μιᾶς ὥρας!

Διὰ τὸ ψεῦμα αὐτὸ μετανόησε πολύ, διότι ὅλην τὴν νύκτα «ἡ κοιλιά του ἐβαροῦσε ταμπουρᾶ». Ἀλλὰ πῶς σᾶς φαίνεται; Ἡ μετάνοια δὲν εἶνε πλέον ἀξιοκατάκριτος ἀπὸ τὸ ψεῦμα; Ἀφοῦ εἶχε τὴν ἄκραν εὐγένειαν νὰ πῇ ὅτι ἔφαγε, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καὶ τὴν γενναιότητα νὰ ὑποφέρῃ τὴν πεῖναν μιᾶς νύκτας. Ἐκτὸς ἂν μετανοῇ διὰ τὴν μετάνοιάν του . . . — Ὁ *Ἄρης* ἐγέλασε καμμιὰ ἑκατοστὴ ἀνθρώπους (σὰν πολλοὶ μοῦ φαίνονται) ἀφοῦ ἐγελάσθη πρῶτα αὐτὸς μὲ τὴν Πρωταπριλιὰν τῆς Διαπλάσεως (ἐνθυμεῖσθε), τὴν ὁποίαν ἀνήγγελλε εἰς ὅποιον εὕρισκε καὶ ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ ἔχῃ πυρετὸ ὅλη ἐκείνη τὴν νύκτα. «Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρομαι, βρὲ ἀδελφέ, — ἐπιλέγει — εἶμαι πολὺ ἀνόητος!» Ἀνόητος δὲν εἶνε βέβαια, ἀλλὰ τὸ ψεῦμά του δὲν ἀξίζει μεγάλα πράγματα. Ποῦ ἡ δολία προαίρεσις καὶ ποῦ ἡ μετάνοια! — Καὶ ἡ *Μαραμένη Γαζία* εἶπεν ἕνα ψεῦμα 'στὸν πατέρα της. Ἐνῷ ἐφοβεῖτο κάποιον Ἑβραῖον παλαιοπώλην, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔδιδε δύο φράγκα ποῦ ἀπαιτοῦσεν ἀδίκως καὶ ἀπειλοῦσεν ὅτι θὰ γυρίσῃ καὶ θὰ τοὺς σφάξῃ ὅλους, — εἶπεν εἰς τὸν πατέρα της ὅτι ἐπῆγεν ἕνας Ἀράπης καὶ ἤθελε νὰ τοὺς κλέψῃ. Τί Ἑβραῖος, τί Ἀράπης! Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τοῦ πατέρα της, καὶ τὴν ἐζήτησε· ἂν τοῦ ἔλεγε καὶ τὴν ἀλήθεια, θὰ ἦτο ἀκόμη καλλίτερα· ἀλλὰ δὲν ἐχάλασε ὁ κόσμος ποῦ δὲν τοῦ τὴν εἶπε!

Τελευταία εἰς αὐτὸν τὸν σωρὸν εἶνε ἡ ἀπάντησις τοῦ *Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας*, τῆς ὁποίας τὸ μόνον προτέρημα εἶνε ἡ ἐξυπνάδα. Ἀκούσατε πῶς ἀρχίζει: «Ἀγαπητὲ Ἀνανία, ἂν καὶ δὲν ἔχῃς τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν (ἐκτὸς ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων σου, καὶ ἂν αὐτὰ δὲν εἶνε μὲ κουμπιά,) ἐν τούτοις, ἀφοῦ ζητῇς μίαν ἐξομολόγησιν, θὰ σοῦ τὴν κάμω». Ἰδοὺ τώρα καὶ πῶς τελειόνει: «Καὶ ἐνῷ μὲ γενναιότητα ἀξιοθαύμαστον τῳόντι ὑπέμενα τὸ φρικτὸν μαρτύριον τοῦ νὰ τρώγω κολοκύθια, ἐσκέφθην ὅτι τὰ κολοκύθια ἐκεῖνα ἦσαν κολοκύθια τῆς θείας Δίκης, καὶ ὅτι κολοκύθια γίνονται ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν κολοκυθιά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ψεῦμα!» Τὸ δὲ ψεῦμα αὐτὸ ἦσαν . . . κάτι φοβερὰ ψεύματα ποῦ ἔλεγεν εἰς ἕνα φίλον του εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τόσον ἀπίστευτα, ὥστε τὸν ἀνάγκασε, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ γκαρσονιοῦ, νὰνακράξῃ: «Κολοκύθια μὲ τὴ ρίγανι!» Τὸ δὲ γκαρσόνι, νομίσαν ὅτι ἦτο παραγγελία φαγητοῦ, τοὺς ἔφερε ὅλῳ καὶ κολοκύθια, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τὸ συγχωρήσουν ποῦ δὲν εἶχε νὰ τοὺς βάλῃ καὶ ρίγανι . . .

Ἀλογοσπαίγνια σὰν τὰ δικά μου. Μὲ ἄλλους λόγους—κολοκύθια μὲ τὴ ρίγανι.

* * *

Ἀπὸ τὰ ψεύματα αὐτά, ποῦ εἶνε δύο φορὲς ψεύματα, ἐρχόμεθα τώρα εἰς ἄλλα ψεύματα ἀληθινώτερα καὶ εἰλικρινέστερα.

Καὶ ἰδοὺ πρῶτα-πρῶτα κάτι ψεύματα σχετικὰ μὲ τὸ Σχολεῖον—(ἐκεῖ δὲν λέκε τὰ παιδιὰ τὰ περισσότερα καὶ τὰ πονηρότερα ψεύματα;).

Ὁ *Ἀργυρότοξος Φοῖβος* — πολὺ εἰλικρινὴς ψεύτης — μίαν ὡραίαν ἡμέραν ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον, ἐπροτίμησε νὰ ὑπάγῃ μ' ἕνα φίλον του εἰς τὸ Φάληρον. — Διατὶ δὲν ἦλθες; τὸν ἐρωτᾷ ὁ δάσκαλος. — Κάπου μ' ἔστειλε ὁ πατέρας μου γιὰ δουλειά, (χονδροειδέστατον ψεῦδος!) — Δὲ σοῦ πιστεύω, θὰ στείλω σπίτι νὰ ρωτήσω. — Στέλνει ὁ δάσκαλος εἰς τὸ σπίτι, καὶ ὁ πατέρας ἀπαντᾷ: — Μπᾶ! ἐμεῖς τὸν ἐστείλαμε στὸ Σχολεῖο! — Μπᾶ; ἔτσι μοῦ εἶσαι; Ὁρίστε λοιπὸν ξύλο, ὁρίστε νηστεία, ὁρίστε καὶ κακὸ βαθμό . . . Τὸ βράδυ εἰς τὸ σπίτι ἄλλο ξύλο ἀπὸ τὸν πατέρα. . . ἔπειτα μετάνοια . . . συγχώρησις. . . καὶ πάει λέωντας.

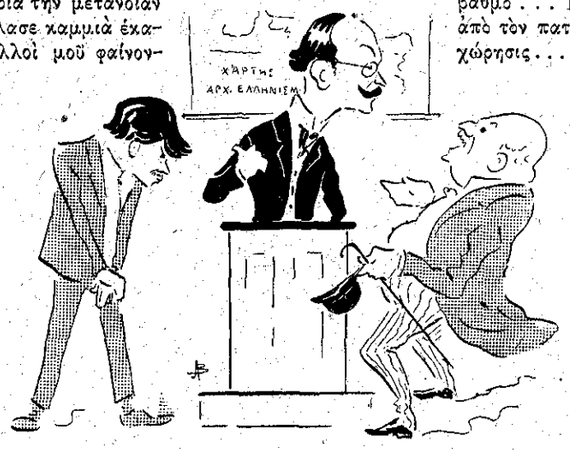

«Ἐμφανίζεται. . . ὁ πατέρας του. . .» (Σελ. 326, στ. 6')

Ἐπάνω-κάτω τὰ ἴδια παθήματα-μαθήματα, ἀπὸ ψεύδη σχετικὰ μὲ τὸ Σχολεῖον μᾶς διηγοῦνται: ὁ *Μικρὸς Κεφαλλήν*, ἡ *Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος*, ὁ *Ἱππότης τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, τὸ *Χαῖρε Λευθεριά*, ὁ *Ἑλληνικὸς Παιάν*, ὁ . . . ἡ . . . τὸ . . . ποῦ νὰ τοὺς ἀναφέρω ὅλους, ποῦ εἶνε ἀτελείωτοι καὶ μερικοὶ μουντζουρωμένοι!

Πολὺ καλογραμμένη, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐκτενὴς εἶνε ἡ ἱστορία ποῦ μᾶς διηγεῖται ἡ *Τόμυρις*. Αὐτὴ εἶπε ψεύματα εἰς μία συμμαθήτριάν της, ὅτι εἶχεν ἐντολὴν νὰ 'πῇ 'στὴ μητέρα της ὅτι «αἱ δασκάλισσες δὲν τὴν θέλουν πιὰ 'στὸ σχολεῖον». Καὶ μὴν ἐρωτᾶτε τί τύψεις συνειδήσεως ὑπέφερε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ψεῦμα!— Ἡ καλή σας *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* ἀναστάτωσε μίαν ἡμέραν ὅλον τὸ Σχολεῖον, διότι τῆς ἦλθεν ἔξαφνα νὰ φωνάξῃ: «Καιγόμαστε! Πυρκαϊά!» Θεέ μου! τί πανικός, τί κακό! Καὶ τί σκληρὰ μετάνοια!...— Ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων*, κάποτε ποῦ διὰ κάποιον κατόρθωμά της εἶχε μείνῃ νηστεία μόνη αὐτή, εἶπεν εἰς τὸ σπίτι της ψεύματα ὅτι εἶχε τάχα τιμωρηθῇ ὅλη ἡ τάξις. Ἀλλὰ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸν περίπατον, συνηντήθησαν μὲ τὸν καθηγητήν, ὁ ὁποῖος διηγήθη εἰς τὸν πατέρα της τὸ κατόρθωμά της· καὶ ὁ πατέρας της τῆς ἔρριψε ἕνα βλέμμα, ποῦ δὲν θὰ τὸ ξεχάσῃ εἰς ὅλην της τὴν ζωήν. (Πάλι καλὰ ποῦ ἐγλύτωσε μ' ἕνα βλέμμα.)- Ὁ *Λάτρης τοῦ Ἀπείρου* ποῦ ἕνα βράδυ ἦταν κουρασμένος καὶ δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ μελέτη, ἐσοφίσθη νὰ 'πῇ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὸ Σχολεῖον, ὅτι ὁ πατέρας του εἶχεν ἀρρωστήσῃ ἐξαφνικὰ καὶ βαρειά, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ μελετήσῃ. Ἀλλ' ὤ, τοῦ θαύματος! μόλις εἶπε τὸ ψεῦμά του, ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς τάξεως καὶ ἐμφανίζεται...ὁ πατέρας του, περαστικὸς ἀπὸ τὸ Σχολεῖον καὶ ἀνελθὼν διὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ εἰς τὸ μάθημα!! Ἀκούσατε τί ἔκαμαν τότε τοῦ ψεύτη: Ξύλο μὲ τὸν χάρακα, ἔπειτα γονάτισμα ἐπάνω 'στὸ θρανίο καὶ φτύσιμο ἀπὸ ὅλους τοὺς συμμαθητάς, τὴν ὥρα ποῦ ἔβγαιναν διὰ τὸ διάλειμμα· τὸ μεσημέρι νηστεία· τὸ βράδυ ἄλλο ξύλο ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴν Κυριακὴν περιορισμὸς εἰς τὸ σπίτι, ἐνῷ ὅλη ἡ οἰκογένεια κατέβη 'στὸ Φάληρο. Δηλαδὴ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν στείλουν καὶ 'στὴ λαμπρόμο. Μπᾶ! ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ὕστερ' ἀπὸ τόσες τιμωρίες, τοῦ ἔμεινε καιρὸς νὰ... διὰ μετάνοιαν!

Αὐτὰ εἶνε πολὺ χονδρά. Καὶ διὰ νὰ ἰδῆτε τί θὰ πῇ λεπτότης καὶ εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ εἰς τὸ πάθημα, καὶ εἰς τὴν μετάνοιαν, — ἀκούσατε τὴν ἱστορίαν τῆς *Αὔρας τῆς Ἐλευθερίας*, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται καὶ ἀληθεστάτη:

«Ὅταν ἐμανθάναμεν τὰ παθητικὰ ρήματα, μᾶς ἔδωκαν νὰ μάθωμεν διὰ τὸ βράδυ τὸ ρῆμα *παιδεύομαι*. Ἀλλὰ ἐγὼ ἀργὸν ἠγόρασα! Τὸ κάτω-κάτω, ἐσκέφθηκα, σήμερα εἶπα μάθημα· τί ἀνάγκη νὰ *παιδευθῶ*; Τὴν ἐπαύριον ὅμως ὅταν ἐπῆγα εἰς τὸ Σχολεῖον, καὶ πρὶν ἀρχίσῃ ἀκόμη τὸ μάθημα, ὁ διδάσκαλος ἠρώτησε: Ποία γνωρίζει καλὰ τὸ μάθημα;— Ἀπὸ φιλοτιμία καὶ ἀφοβία (μπᾶ! δὲ θὰ μὲ ξαναβγάλῃ, ἐσκέφθηκα) ἐσήκωσα τὸ χέρι μου πρώτη. Ἀλλά...ὤ φρίκη! Ἀκούω τὸνομά μου...

«— Μὰ τὸ γνωρίζεις καλά; μ' ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος.

«— Μάλιστα.

«— Πολὺ-πολὺ καλά;

«— Μάλιστα.

«—Ἔμπρὸς λοιπόν! ἔλα νὰ τὸ 'πῇς.

«Ἐπλησίασα ἀργὰ τὴν ἕδρα καὶ ἔτρεμα. Ὅλα τὰ πράγματα μοῦ ἐφαίνοντο πῶς ἐχόρευαν.

«—Ἄρχισε! μοῦ λέγει.

«Καὶ ἀρχίζω: *Παιπαι. . . δεύομαι. . . παιπαι* (ἐδῶ ἐβράγιασα) *δευ. . . δευ. . .* (ἐδῶ μ' ἔπιασε βήχας, πώ, πώ, τί νὰ πῶ;)

«— Μὴ χάνεσαι, παιδί μου, μοῦ λέγει ὁ διδάσκαλος· *παιδεύεσαι* κάνει, ἐξακολούθει.

«Μὰ πῶς νὰ ἐξακολουθήσω, ἀφοῦ ἰδέαν δὲν εἶχα! Ἐπιτέλους ὁ διδάσκαλος τὸ ἐνόησε, μ' ἐκάθισε κάτω, μ' ἐστόλισε μ' ἕνα ὡραιότατο βαθμό, ποῦ ντρέπομαι νὰ τὸν εἰπῶ, καὶ μοῦ ἔβαλε νὰ γράψω δέκα σελίδες. Εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ὅταν ὁ μπαμπᾶς εἶδεν εἰς τὸν ἔλεγχό μου ἐκεῖνο τὸν ἐλεεινὸ βαθμό, δὲν μοῦ ἔδωσε ὅ,τι μοῦ εἶχεν ὑποσχεθῇ διὰ τὴν ἐπιμέλειάν μου. Ἀλλὰ καὶ ἡ προσβολὴ ποῦ ἔπαθα ἐμπρὸς εἰς ὅλας μ' ἔκαμε νὰ μετανοήσω πολὺ ποῦ εἶπα ψεύματα ὅτι γνωρίζω τὸ μάθημα—καὶ μάλιστα πολὺ-πολὺ καλά».

Ἀφίνομεν τώρα τὸ σχολεῖον καὶ ἐπιστρέφομεν εἰς τὸ σπίτι. Εἶνε ἕνας μικρὸς σωρὸς ψευστῶν, ποῦ ρίχνουν τὸ σφάλμα των εἰς ἄλλους καὶ κάμνουν νὰ ὑποφέρῃ ἕνας ἀθῶος. Πολὺ κακὸν αὐτό! Ὁ *Ναυτόπαις τοῦ Σουρκούφ*, ποῦ τίποτε, λέγει, δὲν τοῦ ἀρέσει περισσότερον «παρὰ νὰ περπατῇ μὲ βροχὴ καὶ μὲ ὀμβρέλλα», ἐπῆρε μιὰν ἡμέρα μιὰν ὀμβρέλλα, βγῆκε στὸ δρόμο ἐνῷ ἔβρεχε καὶ φυσοῦσε ἀέρας δυνατός, καὶ ὕστερ' ἀπὸ πολλὴν ὥραν ἐγύρισε μὲ τὴν ὀμβρέλλα σπασμένη καὶ κουρελιασμένη... Τὸ βράδυ ποῦ ἐγύρισαν οἱ γονεῖς του καὶ εἶδαν τὰ χάλια τῆς ὀμβρέλλας, εἶπεν ὅτι ἡ Σοφία, ἡ μικρὰ ὑπηρέτρια, τὴν ἐπῆρε καὶ βγῆκε ἔξω. Ἡ Σοφία, τὸ ἀδύνατο κοριτσάκι, ἔφαγε ξύλο καὶ ἀρρώστησε. Καὶ ὁ φίλος μας μετανόησε πολύ...—Τὸ *Ζήτω ἡ Μακεδονία* εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ κλέπτῃ ὅ,τι λεπτὰ ἐτύχαινε νὰφίσουν οἱ γονεῖς του ἐπάνω εἰς τὸ ἐρμάρι, νὰγοράζῃ κεράσια καὶ γλυκίσματα καὶ νὰ ἐνοχοποιῇ διὰ τὴν κλοπὴν τοὺς δυστυχεῖς ὑπηρέτας. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ, «ἐπιτοπίων δὲ ἐρευνῶν γενομένων, ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὰ βάθη τῶν θυλακίων του δεκάρες, κεράσια, κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἀξιοπερίεργα πράγματα.» Τὰ λοιπὰ ἐννοοῦνται εὐκόλως.— Ἡ *Γλυκεῖα Ἑλλάς*, ὅταν ἦτο ὀκτὼ ἐτῶν, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ πάρῃ ἕνα ὡραῖο μαχαιράκι, ποῦ εἶχε ξεχάσῃ ὁ μπαμπᾶς της ἐπάνω 'στὸ γραφεῖο του, νὰ 'πῇ ὅτι «δὲν τὸ εἶδε» καὶ ὅ,τι γίνῃ ἂς γίνῃ. Καὶ ἔγινε μεγάλο κακό, διότι ὁ μπαμπᾶς τὰ ἔβαλε μὲ τὸν γέροντα ὑπηρέτην, καὶ τὸν ἐμπάτσισε μάλιστα—(ἄ, ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω ὅτι ὁ μπαμπᾶς ἐμπάτσισε ἕνα γέρον ἄνθρωπο!)—καὶ ἐπέμενε νὰ τὸν διώξῃ, ἕως ὅτου ἡ *Γλυκεῖα Ἑλλὰς* μετενόησε κ' ἐφανέρωσε τὸ ἔγκλημά της μὲ τὰ ἀνάλογα κλάμματα, καὶ ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπεν αὐτολεξεί: «Σᾶς συγχωρῶ ἐξ ὅλης καρδίας καὶ χαίρομαι ὅτι ἀπεδείχθη ἡ ἀθωότης μου, ἀλλά... δὲν ἐπεθύμουν νὰ εἶσθε σεῖς ἡ ἔνοχος...» Τί καλὸς καὶ τί... γραμματισμένος ὑπηρέτης!— Τὰ ἴδια ἔκαμε καὶ ἔπαθε μίαν φορὰν καὶ ὁ *Ὅμηρος*, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὸς ἐνοχοποίησε τὴν μικροτέραν του ἀδελφήν. Ἀλλὰ ποῦ τὸ φοβερὸν ἔγκλημα, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέπεσε κάποτε ἡ *Αἰμυλία Εἱμαρμένη*! Αὐτὴ εἶχε μίαν πιστὴν ὑπηρέτριαν, τὴν ὁποίαν, ἐπειδὴ ἐμαρτυροῦσε τὰς ἀταξίας της εἰς τὸν μπαμπᾶ της, τὴν ἐμισοῦσε. Καὶ συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, κρύπτουσα μερικὰ πολύτιμα πράγματα καὶ κάμνουσα τὸν μπαμπᾶ της νὰ πιστεύσῃ, μὲ διάφορα ψεύματα, ὅτι τὰ ἔκλεψεν ἡ ὑπηρέτρια. Καὶ δὲν μετενόησα παρὰ μόνον ὅταν εἶδε τὴν δυστυχῆ ὑπηρέτριαν νὰ σύρεται εἰς τὴν ἀστυνομίαν— καὶ τί ἀστυνομίαν! ρωσσικήν!—καὶ τότε πλέον τὰ ὡμολόγησε ὅλα, καὶ ὑπέστη τὴν τιμωρίαν νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμᾶται μόνη ἐπὶ ἕνα μῆνα, διότι ὅλοι τὴν ἐσυχάθηκαν καὶ κανεὶς δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τῆς μιλῇ, οὔτε νὰ τὴν βλέπῃ. Φοβερὸν καὶ ἀπίστευτον! Ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἐγὼ δὲν πιστεύω παρὰ ἐκεῖνο ποῦ λέγει εἰς τὸ τέλος: ὅτι ἡ *Αἰμυλία Εἱμαρμένη* δὲν λέγει τώρα ψεύματα ποτέ.

Ὀκτὼ χρόνων ἦτο καὶ ἡ *Ἄφρα*, ὅταν εἶχε «τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ λέγῃ μικρά, μέτρια, ἀλλὰ καὶ μεγαλούτσικα ψεύματα.» Κάποτε τῆς εἶχαν χαρίσῃ διὰ τὸ Πάσχα ἕνα ὡραῖον αὐγὸ ρόζ, ὁλόκληρο ἀπὸ ζάχαρι καμωμένο. Ἡ διδασκάλισσά της ὅμως τῆς εἶχεν ἀπαγορεύσῃ ρητῶς νὰ τὸ ἐγγίξῃ· ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ, καὶ κρυφὰ-κρυφὰ τὸ ἔπηρε καὶ ἔφαγε «πρῶτα ἕνα μικρὸ-μικρὸ κομμάτι, ἔπειτα ἕνα μεγαλήτερο, κατόπι ἕνα πολὺ μεγάλο» καὶ ἐπιτέλους δὲν ἔμεινε ἀπὸ τὸ αὐγὸ παρὰ τὸ ἥμισυ. Ὅταν ἡ διδασκάλισσά της τὸ εἶδε σὲ λίγο καὶ τὴν ἠρώτησε γιατί λείπει τὸ μισὸ αὐγό, μήπως τὸ ἔφαγε; ἡ *Ἄφρα* ἀπήντησε «ὄχι... μιὰ φορά. . .δυὸ φορὲς...τρεῖς... ὡρκίσθη μάλιστα ὅτι δὲν τὸ ἀγγιξε, καὶ ἐπιτέλους τόσον τοὺς ἔπεισε ὅτι ἦτον ἀθῶα, ὥστε ἐμάλωσαν τὴν ὑπηρέτριαν —τί ἀδικία!» Ἡ συνείδησίς της — ἐξακολουθεῖ ἡ *Ἄφρα*, — τὴν ἐπέπληττε πολύ, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐξομολογηθῇ. Μόνο τὸ βράδυ, ἐκεῖ ποῦ ἔλεγε τὴν προσευχήν της καὶ ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ «Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν. . .» τὴν ἔπιασαν τὰ κλάμματα καὶ διηγήθη τὰ πάντα εἰλικρινῶς. Διότι τῆς ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν! Καὶ ἐπιλέγει: «Δὲν ἐννοῶ ἀκόμη πῶς ἠμπόρεσα νὰφίσω τὴ μαμμὰ νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἔπταιε ἡ δυστυχὴς ὑπηρέτρια καὶ νὰ ὁρκισθῶ ἀκόμη. . . ψεῦμα! Ἐζήτησα συγγνώμην ἀπὸ τὴν διδασκάλισσάν μου καὶ ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριαν, καὶ ἀπὸ τότε ἔλεγα πάντοτε τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἐνθύμησις ὅμως τῆς αὐθαδείας μου κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια τὴν ὁποίαν ἠσθάνθην κατόπιν, ἐνετυπώθη βαθέως εἰς τὴν καρδίαν μου».

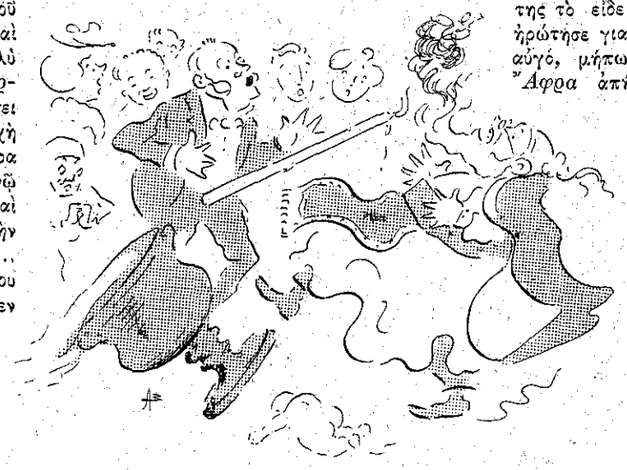
«Ἔβαλε φωτιὰ στοῦ παπᾶ τὰ γένεια..» (Σελ. 328, στ. β'.)

Ἐξακολουθῶ νὰ διαλέγω τὰ ὀλιγώτερον βρεγμένα γράμματα, ἀλλὰ βλέπω ὅτι εἶνε ἀκόμη πολλά. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὰ λέγω σύντομα.

Ἡ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* μᾶς διηγεῖται ὅτι μίαν φορὰν εἶχε τὴν ἀπίστευτον σκληρότητα νὰ καταγγείλῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἕνα μικρὸν λοῦστρον πῶς τῆς ἔκλεψε τὸ πορτοφόλι της μ' ἕνα δίδραχμον, — ἐνῷ τὸ πορτοφόλι ἦτο ξένο καὶ ὁ λοῦστρος τὸ εἶχε εὕρει χάμω ἐκείνη τὴν στιγμή. (Ψεύτικη καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία, σὰν νὰ ἐχάθηκαν αἱ ἀληθινές). — Ὁ *Μέγας Κωνσταντῖνος* ἀπήντησε μίαν ἡμέραν ἕνα φίλον του, ὁ ὁποῖος ἐρωτοῦσεν ἀγωνιωδῶς ἂν ἦλθε τὸ βαπόρι, καὶ αὐτὸς διὰ νὰ τὸν πειράξῃ τοῦ ἀπήντησεν *ὄχι* — ψεῦμα συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ὀλίγον ἔλειψε νὰ ποθάνῃ ἡ μητέρα τοῦ φίλου του. — Ὁ *Πτερωτὸς Ἀγγελιαφόρος*, ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν μητέρα του εἰς τὴν μάμμην του, διὰ νὰ τῆς ἀναγγείλῃ ὅτι ἐλήφθη τηλεγράφημα τοῦ ταξειδεύοντος συζύγου της καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἤρχετο, εἶχε τὴν ἐξυπνάδαν νὰ τῆς εἰπῇ, ἔται χάριν ἀστειότητος, ὅτι «τηλεγράφημα δὲν ἦλθε, ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνομεν ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον ἐβυθίσθη». Καλὸς ἀγγελιαφόρος! — Ἕνα.... δύο... τρία... τέσσερα... πέντε ψεύματα εἶπε εἰς μίαν ἡμέραν ἡ *Αὔρα τοῦ Βερμίου*, καὶ μερικὰ μάλιστα δὲν ἦσαν ἁπλᾶ λόγια, ἀλλὰ ἔργα, ὅπως τὸ φάγωμα ἑνὸς γλυκοῦ ἀπὸ τριφτὸ κυδόνι, καὶ ἡ ἀντικατάστασίς του μὲ τριφτὸ... ραπάνι. Εἶνε ἐλαφρυντικὴ περίπτωσις διὰ τὴν *Αὔραν τοῦ Βερμίου*, ὅτι τὰ ψεύματα αὐτὰ τὰ εἶπε καὶ τὰ διέπραξε μὲ ὁλόκληρον *παρέαν*, ὥστε ἡ εὐθύνη μοιράζεται. — Ἡ *Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία* βγῆκε 'στὸ κυνήγι χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ πατέρα της, καὶ εἶπεν ἕνα σωρὸ ψεύματα, διότι, καθὼς λέγει καὶ αὐτή, ἡ παρακοὴ γεννᾷ τὸ ψεῦδος. — Ἡ *Σημαία τοῦ Φωτός*, εἰς μίαν ἐξοχικὴν ἐκδρομήν, κατετρόμαξε τὰ μικρὰ ἐξαδέλφια της, ἀνακράξασα αἰφνιδίως μὲ τρόμον προσποιητόν:

— Θεέ μου!.... Παναγία μου!..

— Τί τρέχει; τὴν ἐρωτοῦν.

— Μὴ μιλᾶτε, τοὺς ἀπαντᾷ, γιατί καμμιὰ τριανταριὰ Στοιχεια καὶ Νεράϊδες μᾶς κυνηγᾶνε ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ μᾶς πάρουνε τὴ μιλιά.

Τότε τὸ μικρότερο ἐξαδελφάκι ἐλιποθύμησε ἀπὸ τὴν τρομάρα του, καὶ μὴν τὰ ρωτᾶτε!

Ὁ *Μαρκίων δὲ Λασὺ* ἔκαμνε μάθημα πιάνου μὲ μίαν γραῖαν ἐξαδέλφην τῆς μητέρας του (ἐννοεῖται δωρεάν). Μίαν ἡμέραν ποῦ ἤθελε νὰ τὸ σκάσῃ, τῆς εἶπε ψεύματα ὅτι ἡ μητέρα του εἶνε ἑτοιμοθάνατη!! Πάει στὸ σπίτι, τὸν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα του γιατὶ ἐγύρισε νωρὶς καὶ τῆς ἀπαντᾷ: «ἡ *κυρία* ἐξαδέλφη σου δὲν ἔχει καιρόν!!» Τὸν παίανει ἡ μητέρα του καὶ πηγαίνουν μαζὶ στῆς ἐξαδέλφης: «Γιατί, Φλώρα μου, δὲν ἔκαμες σήμερα τοῦ Ἀλέκου μου μάθημα; — Μὰ... μοῦ εἶπε τὸ καὶ τὸ... — Ψέμματα!!! ἀνακράζει ὁ κὺρ Ἀλέκος. Καὶ ἐπιμένει... Τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς τριπλῆς αὐτῆς ψευτιᾶς, ἀνεκδιήγητα... πιάνουν ὁλόκληρο καταιβατό!

Τὸ *Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο* ἔμεινε κάποτε εἰς τὸ σπίτι διὰ νὰ φυλάττῃ τὰ δύο μικρότερα ἀδέλφια του ὅσην ὥραν θὰ ἔλειπε ἡ μαμμά. Ὡραία ὅμως τὰ ἐφύλαξε! ἀφοῦ τὰ ἄφισε καὶ κατέβηκαν 'στὸν κῆπο κ' ἔφαγαν ἀγουρα ὀπωρικά!... Τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι ἀπέκρυψε τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἀπὸ τὴν μαμμά, καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφὸς ἀρρώστησεν ἐπικίνδυνα καὶ 'πῆγε νὰ πεθάνῃ, ἐνῷ ἂν ἐξ ἀρχῆς ὡμολογοῦσε τὴν ἀλήθειαν, ἡ ἀρρώστεια θὰ ἐπρολαμβάνετο. — Τὸ *Θῦμα τοῦ Φθόνου*, τὴν Μεγάλην Παρασκευήν, ἔβγαλε ἀπὸ μίαν πασχαλινὴν κουλούραν τὸ κόκκινο αὐγὸ καὶ τὸ ἔφαγε. «Ἐσὺ τὸ ἔφαγες; τὸν ἠρώτησεν ὁ θεῖός του ὁ παπᾶς. Ὄχι! ἀπήντησεν αὐτὸς μὲ ὕφος σοβαρόν». Τότε τοῦ ἐφάνη ὅτι οἱ δαίμονες μιᾶς εἰκόνος παριστώσης τὴν Κόλασιν, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, «θὰ ἐπέπιπτον νὰ τὸν καταβροχθίσουν ὅπως αὐτὸς πρὸ ὀλίγων ὡρῶν τὸ αὐγό...» Τὰ μάτια του ἐγέμισαν δάκρυα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἡ φράσις «Θεέ μου, συχώρεσέ με!» ἔφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του. «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ!» τοῦ ἀπεκρίθη ἔξαφνα μία φωνή. Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ θείου του, τοῦ παπᾶ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀκούσῃ, κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ Ἱεροῦ.

Ὁ *Ἀμίμητος Γελωτοποιός*, τὴν πρωταπριλιὰν ποῦ ὅλοι λέγουν ψεύματα, αὐτὸς τὸ παράκαμε· φαντασθῆτε ὅτι εἶπε 'στὴ μητέρα του ὅτι ἡ θείτσα Μπήλιω... — Ἔ, ἡ θείτσα Μπήλιω;.. — Κοντεύει νὰ πεθάνῃ!! — Τότε ἡ μητέρα του ἔπεσε κάτω ἀναίσθητη, καὶ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα ἔμεινε 'στὸ κρεββάτι. Ἂν ἂν ἔλεγαν ὅλοι τέτοια ψέμματα τὴν Πρωταπριλιάν, δὲν θὰ ἔμενε 'στὸν κόσμο ζωντανὸς ἄνθρωπος!

Τὸ *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς*, ὅταν ἦτο ὀκτὼ ἐτῶν (περίεργον! ὅλοι οἱ ψεῦσται εἶνε ὀκτὼ χρονῶν!) ἐπῆγε μίαν ἡμέραν μόνος του εἰς τὰ βαπτίσια τοῦ ἀδελφοῦ ἑνὸς φίλου του. Καὶ ὅταν ἐγύρισε 'στὸ σπίτι καὶ τὸν ἠρώτησαν τί ἔγινε, εἶπε ψεύματα ὅτι ὁ νουνὸς κρατῶν ἀδεξίως τὴν λαμπάδα, ἔβαλε φωτιὰ 'στοῦ παπᾶ τὰ γένεια, ὅτι ὁ παπᾶς ἔρριξε τὴν κολυμβήθρα, καὶ ὅτι τὰ βαπτίσια ἀνεβλήθησαν!! Φαντασθῆτε!

Ἡ *Ἀκταιωρὶς* μᾶς διηγεῖται μίαν παράξενην ἱστορίαν, μὲ τὸ σκυλί της Ἥραν, μὲ τὸ σκυλὶ τοῦ ἀδελφοῦ της Μπλάκ, μὲ κάτι κόκκαλα ποῦ τὰ ἔκλεψε συνενοημένη μὲ τὴν ὑπηρέτριαν — διότι ὁ ἀδελφός της ἐμάζευεν ὅλα τὰ κόκκαλα διὰ τὸ δικό του σκυλί, — καὶ μ' ἕνα ψεῦμα ποῦ εἶπεν εἰς τὸ τέλος, ὅτι δηλαδὴ «αὐτὴ δὲν ξέρει τίποτε». Ἡ ἱστορία της εἶνε ἀληθινὴ «ἐπὶ λόγῳ τιμῆς».

Ἡ *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων* εἶδε μίαν φορὰν εἰς ἕνα μαγαζὶ μίαν κούκλαν καὶ – φυσικώτατα! – τὴν ἐπεθύμησε πολύ. Ἐρώτησε πόσο ἔχει, καὶ τῆς εἶπαν μίαν δραχμήν. Πολὺ φθηνὰ βέβαια, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀκριβὰ διὰ τὴν *Ἀρχοντοπούλαν*, διότι δὲν εἶχε λεπτό. Τί νὰ κάμῃ; Ἂς πῇ ἕνα ψεῦμα! Διηγεῖται λοιπὸν εἰς τὴν μητέρα της ὅτι πλησίον τοῦ σχολείου της κατοικεῖ μία πολὺ πτωχὴ χήρα μὲ πέντε παιδιά, καὶ ὅτι ἡ διδασκάλισσα εἶπε νὰ φέρῃ καθεμία μαθήτρια ἀπὸ μίαν δραχμὴν καὶ νὰ τὲς δώσουν εἰς τὴν πτωχὴν διὰ νὰ κάμῃ Πάσχα. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ δραχμὴ ἐδόθη καὶ ἡ κούκλα ἠγοράσθη ἀμέσως· ἀλλ' ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως ἔκαμε τὴν *Ἀρχοντοπούλαν* νὰ χαρίσῃ τὴν κούκλαν εἰς τὸ πρῶτον πτωχοκόριτσο ποῦ ἀπήντησε εἰς τὸν δρόμον. Ἐνόμιζε ὅτι μὲ αὐτὸ θὰ ἡσυχάσῃ, ἀλλὰ ποῦ! Καὶ δὲν ἡσύχασε, παρὰ ὅταν μὲ κλάμματα ἐξωμολογήθη τὸ σφάλμα της εἰς τὴν μητέρα της. Αὐτὸ ἔγινε ἴσα-ἴσα τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ὅταν ἡ μαμμὰ εἶπε: «Ἡ καϊμένη ἡ πτωχή! σήμερα τουλάχιστον θὰ καλοπεράσῃ...»

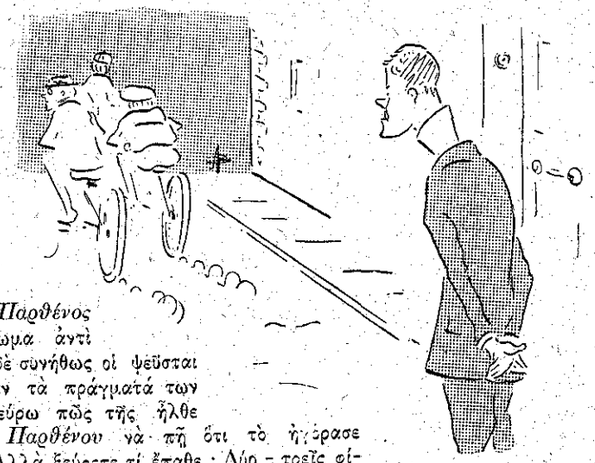

Ἠναγκάσθη νὰ στερηθῇ τὴν διασκέδασιν (Σελ. 329, στ. α').

Ἡ *Ἑλικωνιὰς Παρθένος* ἀγόρασεν ἕνα λεύκωμα ἀντὶ 0,50 φράγκων· ἐνῷ δὲ συνήθως οἱ ψεῦσται λέγουν ὅτι ἠγόρασαν τὰ πράγματά των ἀκριβώτερα, δὲν εἰξεύρω πῶς τῆς ἦλθε τῆς *Ἑλικωνιάδος Παρθένου* νὰ πῇ ὅτι τὸ ἠγόρασε μόνον 3 φράγκα! Ἀλλὰ ξεύρετε τί ἔπαθε; Δύο - τρεῖς φίλαι της τῆς ἔδωσαν ἀπὸ 3 φρ. νὰ ταῖς ἀγοράσῃ ἀπὸ ἓν ὅμοιον Λεύκωμα, καὶ ἠναγκάσθη νὰ βάλῃ τὰ ρέστα ἀπὸ τὴν τσέπην της, ἢ καλλίτερα ἀπὸ τὸν κουμπαρᾶ της! — Τὸ μεγαλήτερον ψεῦδος τῆς *Ἐαρινῆς Ἑσπέρας* εἶνε αὐτό: ἐνῷ ὅταν κατηγγήθησαν τὰ εὔσημα τῆς ἀλληλογραφίας ἐθύμωσε πολύ, μὰ τόσον πολὺ ὥστε ἔκαμε νὰ μᾶς γράψῃ τρεῖς ἑβδομάδας, ἐβεβαίωσε τὴν Διάπλασιν ὅτι ἀπεναντίας εὐχαριστήθη· (ἴσως καὶ πολλοὶ ἄλλοι νὰ ὑπέπεσαν εἰς αὐτὸ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τὸ μετενόησαν...) — Τὸ *Ξανθὸ Διαβολάκι* συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ γελάσῃ τὴν ἐξαδέλφην της μὲ τὸ νὰ τῆς εἰπῇ ὅτι τὸ σκυλάκι της τὸ ἀγαπημένο «ἦταν κατω 'στὴν αὐλὴ ξερό, κόκκαλο, πτῶμα». Καὶ τότε ἔγινε τέτοιο ντάβατοῦρι, τέτοια τρεξίματα καὶ πεσίματα, ὥστε ἡ μία κατώρθωσε νὰ βγάλῃ τὸ χέρι της καὶ ἡ ἄλλη νὰ σπάσῃ τὸ πόδι της. (Πάλι καλά!) — Ἡ *Ἑλληνὶς* δὲν ἐνθυμεῖται καλῶς, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κάπου ἔστειλε τὸν μικρόν της ἀδελφὸν κρυφά, καὶ ὅταν τὴν ἠρώτησεν ἡ μαμμά, δὲν τῆς εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Φοβερόν! — Ἡ *Μακεδονικὴ Ἐλπὶς* ἐγνώρισε κάποτε ἕνα κορίτσι· ἀργότερα τὸ εἶδεν εἰς ἕνα παράθυρον, καὶ διὰ νὰ μὴ τὸ χαιρετήσῃ (ποιὸς ξέρει γιατί), ἔκαμε ὅτι δὲν τὸ ἐγνώρισε· κατόπι, διὰ νὰ δικαιολογηθῇ, τῆς εἶπεν ὅτι εἶνε... *μύωψ!!* Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἐτιμωρήθη φοβερά, «διότι ἔκτοτε ἦτο ἠναγκασμένη νὰ προσποιῆται ἐμπρός της τὴν μύωπα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε ποσῶς». Ἐγέλασα μὲ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν. — Τὸν *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* ἔστειλε μίαν ἡμέραν ἡ θεία του εἰς τὰ Πατήσια νὰ πῇ κάτι εἰς τὸν θεῖον του· ἀλλ' ἐκεῖνος, ἐπειδὴ ἐβαρύνετο, ἐπροφασίσθη ὅτι τὸ ποδήλατόν του ἦτο χαλασμένον, καὶ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς νὰ ὑπάγῃ οὔτε πεζός, οὔτε μὲ τὸ τράμ. Μόλις εἶπεν αὐτὸ τὸ ψεῦμα, νά σου καὶ ἔρχονται μερικοὶ φίλοι του, νὰ τὸν πάρουν εἰς ἐκδρομὴν διὰ ποδηλάτου. «Ἀ, τί κρῖμα! λέγει τότε ἡ θεία του· πῶς θὰ πᾷς τώρα ποῦ τὸ ποδήλατό σου εἶνε χαλασμένο;..» Ἀ! ναί, ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* τὸ εἶχε ξεχάσῃ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ φανῇ ψεύστης... Εὐτυχῶς ἡ θεία του τοῦ ἐνθύμισεν ἐγκαίρως τὸ φανταστικὸν πάθημα τοῦ ποδηλάτου, διὰ τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ στερηθῇ τὴν διασκέδασιν καὶ νὰ ἰδῇ τοὺς φίλους του ἀναχωροῦντας χωρὶς αὐτόν... Καλὰ νὰ πάθῃ! Ἄλλως τε, καθὼς λέγει ἡ παροιμία, τὸ φιλότιμο ἔφαγε καὶ τὸν Κυβερνήτη.

Μένουν τώρα αἱ δύο καλλίτεραι ἀπαντήσεις, αἱ ὁποῖαι περιέργως περιστρέφονται εἰς τὸ ἴδιον θέμα. Πρόκειται περὶ λιχουδιᾶς. Ὁ *Ποιητὴς τοῦ Παρνασσοῦ*, ὅταν μίαν φορὰν εἰς τὸ σπίτι ἐξέχασαν πῶς τοῦ εἶχαν δώσῃ τὸ κλειδὶ τοῦ μεγάλου ἐρμαριοῦ, ἐσκέφθη νὰ τὸ κρατήσῃ διὰ λ)σμόν του καὶ νὰ φάγῃ ἐν καιρῷ κάποιον ζαχαρένιο Παρθενῶνα ποῦ τοὺς εἶχαν στείλῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ· ὥστε ὅταν τὸν ἠρώτησαν ἂν τὸ ἔχῃ, ἀπήντησεν ὄχι. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ψευτιᾶς, ἦτο μία... κατσαρόλα σιρόπι, ἡ ὁποία τοῦ ἦλθεν εἰς τὸ κεφάλι — ὅταν ἐπεχείρησε τὴν ἔφοδον κατὰ τοῦ ἐρμαριοῦ, — καὶ τὸν ἔκαμε... γλύκισμα! Πολὺ καλογραμμένη ἡ ἀπάντησις αὐτή, καὶ διὰ νὰ λάβετε μίαν ἰδέαν, ἀντιγράφω ἐδῶ τὸ τέλος: «Τὸ μετάνοιωσα πολύ, ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Ἔκλεισα τότε τὰ μάτια μου γιὰ νὰ κοιμηθῶ, ἀλλὰ ὁ κὺρ Μορφέας ὄχι 'στὴν ἀγκαλιά του μὰ μήτε 'στὴ ράχη του δὲν μ' ἐδέχουνταν. Δὲν ἄργησε νὰ ξημερώσῃ, καὶ ὁ πατέρας μου σηκώθηκε πρῶτος νὰ πάῃ στὴν Ἐκκλησιά· τρέχωντας τότε ἐγὼ τὸν προφθαίνω, καὶ μὲ μιὰ μεγάλη μετάνοια σὰν τὸν ἄσωτο υἱό, εἶπα μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σίγμα τὸ τί ἔκαμα, ἐζήτησα συγχώρησι καὶ τὴν ἐπέτυχα. Ἀπὸ τότε ἔπαυσα νὰ λέγω ψεύματα... πολὺ μεγάλα».

Ἀκόμη καλλιτέρα εἶνε ἡ ἀπάντησις τοῦ *Ὀνείρου τῆς Πατρίδος*, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ διαβάσετε ὁλόκληρην:

«*Ἀγαπητή μου Διάπλασις.*

«Ἡ ἐρώτησίς σου διὰ τὴν 22αν Κυριακὴν μὲ ἐπανέφερε ἀρκετὰ χρόνια ὀπίσω, δηλαδὴ στὰ παλιά μου χρόνια. Ἄκουσε λοιπὸν τί μοῦ συνέβη κάποτε: Ἦτο παραμονὴ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης· ἡ μαμμὰ διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἑλένης μας ἑτοίμασε διάφορα γλυκά, (φοντανάκια, πισκουίτια κτλ. ἂν ἀγαπᾶτε,) τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ *σεϊμπόρ*, καὶ μᾶς ἐπρόσταξε αὐστηρῶς οὔτε νὰ πλησιάσωμε κἂν ἐκεῖ. Πώ, πώ. τρομάρα! ὅλοι ὑποσχεθήκαμε ὅτι δὲν θὰ τὰ ἐγγίξωμεν, ἐγὼ μάλιστα ἐπρόσθεσα μὲ ὑπηρηφάνειαν: «Καὶ ποιὸς γυρίζει νὰ τὰ ἰδῇ.»

«Γιὰ δῆτε, παιδιά, τοῦ φίλου μας τὰ φρύδια...» (Σελ. 330, στ. α').

Οἱ ἄλλοι 'πῆραν τὴν ἀπόφασίν τους καὶ 'πῆγαν στὴν αὐλή· ἀλλ' ἐμένα ἡ καρδιά μου δὲν τὸ ἔλεγε νὰ τὰ ἀφίσω ἥσυχα. Χωρὶς πολλὰ λόγια, τάπ, τούπ, πάτ, πούτ, καὶ ἄνοιγμα τὸ σεϊμπόρ... Τί ἀδικία, ἔλεγα, τὸ σεϊμπὸρ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Μέλλων Διπλωμάτης*

Εἰς τὴν 21ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως

(Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἔ. σελ. 129).

μόνο του νὰ εὐφραίνεται αὐτὰ τὰ ὡραῖα φοντανάκια!... Καὶ ὁ δάκτυλός μου, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀδικίαν, ἐβυθίσθη σοβαρώτατος εἰς τὸ δοχεῖον τῶν γλυκῶν. Ἔφαγα ὅσα ἐπέτρεπε ἡ δικαιοδοσία τοῦ δακτύλου μου, καὶ ὕστερα κλείσιμο τὸ σεῖμπορ καὶ ὁλοίσια γιὰ τὴν αὐλή. Ἡ μαμμὰ ὅμως, ἀπὸ τὴν κάμαρα, ἤκουσε κρότο, ἐμυρίσθηκε φαίνεται κάτι, καὶ μὲ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ της ἐρχόταν... (εὐτυχῶς ποῦ τῶσκασα, ἄλλως θὰ μ' ἔπιανε στὰ πράσα...) Προχωρεῖ, ἀνοίγει τὸ σεῖμπόρ, καὶ τί νὰ ἰδῇ!... — Ἔξαφνα ἀκούω ἀπ' ἐπάνω βήματα τρεχάτα: ἄχ, εἶπα, μ' ἐτσάκωσε πάλι τὸν ἄμοιρο, καὶ τὸ σπουδαῖον εἶνε ποῦ θὰ φανῶ ψεύτης.— Ἐλᾶτε γρήγορα ἐπάνω! ἀκούεται μιὰ φωνή, (*ἡ δουλειὰ εἶνε γιὰ τὸ πάπλωμα*, εἶπα μέσα μου· ἦτο ἡ μαμμά·) νὰ μοῦ εἰπῆτε ποιὸς πῆρε τὰ γλυκὰ ἀπὸ τὸ σεῖμπόρ· ὅποιος κι' ἂν εἶνε ἂς τὸ μαρτυρήσῃ καὶ δὲν θὰ τὸν τιμωρήσω.— Ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτε! καὶ ἐγὼ τίποτε! ἐφώναξαν τ' ἀδέλφια μου. Ὅταν ἦλθε ἡ σειρά μου, εἶπα σοβαρώτατος: «*Καὶ ἐγὼ τίποτε!*»— Καὶ ὅμως κάποιος ἀπὸ σᾶς πῆρε, εἶπεν ἡ μαμμά, καὶ ἀμέσως θὰ τὸν ἀνακαλύψω. Βλέπετε αὐτὸ τὸ βιβλίον; ἔχει μέσα εὐχές· ἐγὼ θὰ διαβάσω μίαν εὐχὴ ποῦ ξέρω καὶ θὰρχίσουν τὰ φρύδια νὰ πέφτουν μέσ' 'στὰ μάτια ἐκείνου ποῦ πῆρε τὰ γλυκά. Τώρα ὅλοι νὰ μὲ βλέπετε στὰ μάτια.— Κρῦος μ' ἐπερίχυσε ἰδρώς· ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἐκείνη ἡ ὥρα ποῦ θὰ χάσω τὸ φῶς μου. Ὅλοι ἔβλεπαν τὴ μαμμὰ ἀφελῶς, μόνος ἐγώ, μ' ὅλα τὰ χάλια ποῦ εἶχα, ἐπροσπαθοῦσα ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ κρατῶ τὰ φρύδια μου ὑψηλά.— Ἀ! εἶπεν ἡ μαμμά, γιὰ δῆτε, παιδιά, τοῦ φίλου μας τὰ φρύδια ποῦ ἀρχίζουν σιγὰ σιγὰ νὰ καταβαίνουν καὶ τὰ μάτια του ποῦ μικραίνουν!...—Ποῦ καλὲ μικραίνουν, ἐτραύλισα, αὐτὰ εἶνε σὰν γαβαθες.— Σιώπα, μοῦ λέει ἡ μαμμά, ἕνας μόνος τρόπος ὑπάρχει διὰ νὰ μὴ τυφλωθῆς.— Ποῖος; ἐτραύλισα καὶ πάλιν.— Νὰ τὸ μαρτυρήσῃς.— Ἐγὼ τὰ πῆρα! φώναξα καὶ ξέσπασα στὰ κλάμματα.— Τὰ περαιτέρω σὺ πλέον τὰ ὑποθέτεις. Ἀπὸ τότε ὡρκίσθηκα νὰ μὴ εἰπῶ πιὰ ψεύματα, καὶ τὸ ἐτήρησα.— Ὀνειρον της Πατρίδος.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος*, [15Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ποιητὴς τοῦ Παρνασσοῦ* [12Ε]. — *Ἄφρα* [10Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αὔρα τῆς Ἐλευθερίας* [9Ε].— *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* [9Ε].— *Θῦμα τοῦ Φθόνου* [8Ε].
Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) *Μακεδονικὴ Ἐλπίς*.— *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων*.— *Ζήτω ἡ Μακεδονία*.— *Δούκισσα τῶν Σαλώνων*.— *Λάτρης τοῦ Ἀπείρου*.— *Δροσολουσμένη Χρυσαυγή*.
Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Γλυκεῖα Ἑλλάς*.—*Ναυτόπαις τοῦ Σουρκούφ*.— *Ἀργυρότοξος Φοῖβος*.— *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας*.— *Ἄλκιμος Νεότης*.
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἑλικωνιὰς Παρθένος*.— *Σημαία τοῦ Φωτός*.— *Μαρκίων δὲ Λασύ*.— *Αὔρα τοῦ Βερμίου*.— *Αἰμυλία Εἱμαρμένη*.— *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος*.— *Ἐθνικὴ Ἄμυνα*.— *Ἰοστεφὲς Ἄστυ*.— *Ἰδιότροπος Ξανθούλα*.— *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός*.— *Ἡρώ*.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (μ' ἓν [Ε] εἰς ἕκαστον:) Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἀπὸ τὰς τέσσαρας ὥρας (ἐποχὰς) τοῦ ἔτους— χειμῶνα, ἄνοιξιν, θέρος, φθινόπωρον, —ποία σᾶς ἀρέσει καλλίτερα καὶ διατί;»

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ *μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου*. Κάθε χειρόγραφον, μὲ τὸν τίτλον «Ἀπάντησις διὰ τὴν 23ην Κυριακήν», δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς. Δεκταὶ καὶ ἀπαντήσεις εἰκονογραφημέναι.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

Ἔμενε τὸ σπουδαιότατον ζήτημα τῶν ὅπλων καὶ τῶν τροφίμων. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Γιώργης εἶχαν ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα τουφέκι· ἐπῆγαν καὶ ἐπῆραν ἀδείας κυνηγίου· ἐγὼ εἶχα μίαν καραβίναν σκοποβολῆς, συστήματος Φλομπέρ. Μὲ τὸ πιστόλι τοῦ μπαμπᾶ, μὲ ἄφθονα φυσίγγια ὅλων τῶν διαμετρημάτων, γεμισμένα μὲ σκάγια διαφόρων ἀριθμῶν, ἡ *Φοιτήτρια* εὑρέθη ὡπλισμένη εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἐπροσθέσαμεν κ' ἕνα φόρτωμα ἀπὸ δίκτυα καὶ ἀγκίστρια, διότι ἐλογαριάζαμεν, κατὰ τὸ δυνατόν, νὰ τρεφώμεθα μὲ τὰ προϊόντα τοῦ κυνηγίου καὶ τῆς ψαρικῆς μας.

Ἡ Μαρία-Ρόζα, ἡ ὁποία τὰ εἶρε-πσκεν ὅλα αὐτὰ περίφημα, ἐπρομηθεύθη ἕνα καμινέττο, ἕνα τηγάνι καὶ δύο κατσαρόλες διὰ νὰ μαγειρεύῃ τὸ κυνήγι καὶ τὰ ψάρια. Ἡ γιαγιὰ ὅμως καὶ ἡ μαμμά, μὲ τὴν προβλεπτικήν των μέριμναν, τὴν ὑπεχρέωσαν νὰ στοιβάσῃ μέσα εἰς τὸ κασόνι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βούτυρο, κονσέρβες παντὸς εἴδους, κρύα πουλερικά, σαλάμια καὶ σαλτσισόττα, χοιρομέρια, κτλ.

Ἡ Φρανσίνα, ὅλη ἔννοια καὶ φροντίδες, προετοίμαζε πλῆρες φαρμακεῖον, σὰν νὰ ἐξεκινουσαμεν διὰ πόλεμον ἐναντίον τῶν Ἐρυθροδέρμων.

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Μὶς Ρεβέκκαν, αὐτὴ ἦτο κλειδαμπαρωμένη μέσα στὸ δωμάτιόν της, καὶ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τί ἐσώριαζεν εἰς τὸ βάθος τοῦ περιφήμου χρωματιστοῦ σάκκου της, ὁ ὁποῖος πάντοτε τὴν συνώδευε πιστῶς εἰς τὰ ταξείδιά της.

Τέλος, ἐπειδὴ ὁ καλὸς κυβερνήτης χρεωστεῖ νὰ μὴ ταξειδεύῃ χωρὶς καλοὺς χάρτας, ὁ Ἰάκωβος ἐκαβαλλίκευσε τὸ ἀλογάκι του κ' ἐπῆγε ν' ἀγοράσῃ ἀπὸ τὴν πλησιόχωραν πόλιν τὸν χάρτην τοῦ ἐπιτελείου, ὅπου παριστάνετο ὅλον τὸ ρεῖθρον τῆς Σώνης.

Δὲν ἦτο μικρὴ δουλειὰ νὰ κανονισθῇ ἡ *πορεία* καὶ νὰ ἐκλεχθῇ ἡ *γραμμή* της, ἀφοῦ μάλιστα ἔπρεπε ν' ἀποφύγωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρους μύλους. Ἐχρειάζοντο δι' αὐτὸ θαύματα εὐφυΐας καὶ διορατικότητος. Οἱ νερόμυλοι κεῖνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς σημαντικωτέρας διακλαδώσεις τοῦποταμοῦ, καί, διὰ νὰ τοὺς ἀποφύγωμεν, διετρέχαμεν τὸν κίνδυνον νὰ μὴν εὑρίσκωμεν ἀρκετὰ νερά, νὰ χάσωμεν ἴσως καὶ τὸν δρόμον μας...

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ συμβιβάσωμεν δύο ὅλως ἀντιθέτους παράγοντας, καὶ πρὸς τοῦτο ἦτο ἀπαραίτητον νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ τέχνη ἑνὸς ἐπιτηδείου πλοιάρχου.

Ποῖον ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐκλέξωμεν διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ὑπούργημα;

Ὅλοι οἱ παραθερίζοντες εἰς τὸ Μαὶν-Ροῦ συνεκλήθησαν διὰ νὰ ψηφίσουν περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ πληρώματος. Ὁ παπποῦς, ὡς ἐπίτιμος κυβερνήτης τοῦ σκάφους, συνέλεξε νὰ ψηφοδέλτια, καὶ ἰδοὺ πῶς αὐτὰ ἐκανόνισαν τὴν δύναμιν τῆς *Φοιτητρίας*:

«Ἔλεγχος τοῦ πληρώματος τῆς *Φοιτητρίας*, διὰ τὴν ναυτικὴν ἐκστρατείαν τοῦ Σεπτεμβρίου 187... εἰς τὰ ὕδατα τῆς Σαίντης:

«Ὁ κ. Λατερριέρ, ἀνώτερος ἐπόπτης. (Ὁ καλός μας μπαμπᾶς ἦτο τόσον καλός, ὥστε ἐδήλωσεν ὅτι θὰ συνεδύαζεν εὐχαρίστως τὰ καθήκοντα τοῦ ἐπόπτου μὲ τὰ καθήκοντα τοῦ πρώτου ἐρέτου.)

«Ἰάκωβος, ἀρχικυβερνήτης, πηδαλιοῦχος.

«Γιώργης, ὕπαρχος, δεύτερος ἐρέτης, ἀρχηγὸς τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἁρμένων καὶ τῶν μεταφορῶν.

«Πέτρος, ναύτης, τρίτος ἐρέτης, θωρακίτης, πυροβολητής.

«Μαρία-Ρόζα, ἀρχιμάγειρος τοῦ σκάφους, ἀρχηγὸς τῆς ὑπηρεσίας τῶν τροφίμων.

«Φρανσίνα, ἀρχινοσοκόμος, ἐκτελοῦσα καθήκοντα ἰατροχειρούργου.

«Μὶς Ρεβέκκα Σίμψων, ἐπίσημος ἐπιβάτις.»

Ἀφοῦ κατηρτίσθη τὸ πλήρωμα, ὡρίσθη καὶ ἡ ἄπαρσις διὰ τὴν Δευτέραν, 3 Σεπτεμβρίου, εἰς τὰς 5 τὸ πρωΐ.

Δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι τὴν νύκτα, ἥτις προηγήθη ἐκείνης τῆς ἀξιομνημονεύτου 3ης Σεπτεμβρίου, κανείς μας δὲν ἔκλεισε μάτι. Πολὺ πρὸ τῆς ὥρας αὐτῆς, ἤμεθα εἰς τὸ πόδι, ἕτοιμοι διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Ὁ πατέρας ἐν τούτοις διέταξε σιωπήν, καί, μὲ ἓν πονηρὸν μειδίαμα;

—Εἶσθε βέβαιοι, πραγματικῶς βέβαιοι, ὅτι δὲν ἐλησμονήσατε τίποτε; ἠρώτησε.

— Βεβαιότατα, μπαμπᾶ!

— Βεβαιότατα... βεβαιότατα... ἀμμὲ ἡ πυξίς;

Γενικὴ κατάπληξις... δὲν εἴχαμεν πυξίδα!...

— Νά, θαλασσινοὶ καλοί, ποῦ ξεκινοῦν γιὰ ταξεῖδι, χωρὶς πυξίδα!... μᾶς ἐπερίπαιξεν ὁ παπποῦς.

Γενικὴ κατάπληξις... δὲν εἴχαμε πυξίδα...» (Σελ. 331, στ. α'.)

Πῶς νὰ κάμωμεν εἰς τὴν ἐξοχήν, διὰ νὰ εὕρωμεν πυξίδα;...

Ἀντηλλάσαμεν βλέμματα, γεμάτα ἀπὸ ἀπελπισίαν.

— Ἐλᾶτε τώρα, εἶπεν ὁ ἐξαίρετος πατέρας μου, ἀφοῦ διεσκέδασε λιγάκι μὲ τὴν ἀμηχανίαν μας. Χθὲς βράδυ, ὅταν σᾶς ἄφησα, παρετήρησα ὅτι κανεὶς σας δὲν εἶχε συλλογισθῇ τὴν πυξίδα καὶ τότε ἐλλείψει ἄλλης, ἐπῆρα αὐτήν...

Καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν πυξίδα ρυθμοῦ Λουδοβίκου ΙΣ', λαμπρὰ τεχνουργημένην, πολύτιμον κειμήλιον ἑνὸς ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπηρετήσῃ ἐνδόξως εἰς τὸ ναυτικόν.

Τὴν ἐθαύμασα ἐγὼ παραπολὺ ἐκείνην τὴν παλαιὰν πυξίδα, καὶ ἡ μικρή της βελόνη, ποῦ τόσα χρόνια ἔστρεφε πάντοτε ἀκριβῶς πρὸς τὸν βορρᾶν, μ' ἔκαμνε νὰ κυριεύωμαι ἀπὸ ἀκούσιον σεβασμόν.

— Φθάνουν ὅμως αἱ συγκινήσεις. Ποῦ εἶνε τὸ θηλυκὸν μέρος τῆς ἐκστρατείας μας; Δὲν βλέπω ἐδῶ παρὰ τὴν Μαρία-Ρόζαν.

— Κ' ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι, καλέ μου θεῖε, ἐφώναξεν ἡ Φρανσίνα· ἄργησα λιγάκι, διότι ἤθελα νὰ πάρω τὴν αἰώραν· ἂν τύχῃ καὶ εἶνε κανεὶς μας πολὺ κουρασμένος ἢ λιγάκι ἄρρωστος, καὶ δὲν εὑρεθῇ οὔτε στέγη οὔτε κρεββάτι εἰς τὰ περίχωρα...

— Λαμπρά, Φρανσίνα· μὲ νοσοκόμον τόσον προσεκτικήν, τὰ ἰδικά μου καθήκοντα δὲν θὰ εἶνε διόλου κοπιαστικά... Δὲν μᾶς λείπει πιὰ παρὰ ἡ Μὶς Ρεβέκκα.

— Ἐλᾶτε λοιπόν, Μὶς Ρεβέκκα, ἐσᾶς περιμένομεν! ἐφώναξα ἐγὼ μὲ ἀνυπομονησίαν, ὅταν εἶδα τὴν ἀξιοσέβαστον Μὶς ἀναδυομένην ἀπὸ τὴν ὀμίχλην τῶν λειμώνων.

Ἐφαίνετο καταλυπημένη, γεμάτη ἀπὸ ἀπελπισίαν, ἐπεριπατοῦσε μὲ σπασμωδικὰ βήματα, καὶ ἐσήκονε τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανόν, σὰν νὰ ἔκαμνε ναυτικὰ σήματα διὰ βραχιόνων.

— Τί συμβαίνει, Μὶς Σίμψων; ἠρώτησεν ἡ μαμμά.

— Ἔρχομαι εἴπω ἐσᾶς, ἦτο ἀδύνατον, ἐντελῶς ἀδύνατον, ἐπιβιβασθῶ ἐγὼ εἰς *Φοιτήτριαν*...

— Ἐξηγηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ.

— Λυποῦμαι ἀπειράκις παραπολύ... ἦτο ὅμως ἀδύνατον ἐπιβιβασθῶ ἐγὼ εἰς *Φοιτήτριαν*.

— Καὶ διὰ ποῖον λόγον; ἐπέμεινεν ὁ πατέρας μου.

—Ἦτο πράγματα πολὺ σοβαρά... σοβαρώτατα!

— Μά, τί πράγματα ἐπὶ τέλους;

— Εἶμαι μέλος τῆς Προστατευτικῆς Ἑταιρίας τῶν Ζῴων, γνωρίζετε, καὶ θὰ εἶνε σκληρόν, *βέρυ* σκληρόν, ν' ἀφίσω ὁλομόναχα ἐκεῖ ἐπάνω, τὴν μικρὰν κουνέλαν ἐμοῦ, καὶ τὰ καϊμένα κουνελάκια αὐτῆς.

Μ' ὅλην τὴν δυσαρέσκειαν ποῦ μᾶς ἔκαμνεν ἡ ἄρνησίς της, δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ κρατήσωμεν τὰ γέλια μὲ τὴν ἰδιόρρυθμον δικαιολογίαν τῆς Μὶς Ρεβέκκας.

Ἐπειδὴ δὲν τῆς συνέβη νὰ συναντήσῃ ἀνθρώπινον πλάσμα, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐκχύσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης ποῦ ἐξεχείλιζαν μέσα της, ἡ Μὶς Ρεβέκκα Σίμψων ἐκυριεύετο ἀπὸ τρελλὴν φιλοστοργίαν πρὸς ὅλα τὰ ζῷα ποῦ ἀσχημίζουν τὸ ἔδαφος τῆς γῆς. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἰδῇ τὰ πουλερικὰ εἰς τὸ κοτέτσι, χωρὶς νὰ τῆς ἔλθουν δάκρυα, διότι ἐφαντάζετο τὴν θλιβερὰν μοῖραν ποῦ τὰ ἐπερίμενε... Καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε περισυλλέξῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της μίαν οἰκογένειαν κουνέλια, τὰ ὁποῖα ἐξηγόρασεν ἀπὸ τὴν γειτόνισσαν διὰ νὰ τὰ γλυτώσῃ καὶ νὰ μὴ γίνουν στιφάδο.

— Εἶμαι μέλος τῆς Προστατευτικῆς Ἑταιρίας τῶν Ζῴων, καὶ θὰ ἦτο σκληρόν, *βέρυ* σκληρόν, νὰ ἐγκαταλείψω καϊμένα κουνελάκια...

— Καὶ δὲν νομίζετε σκληρὸν νὰ προξενήσετε τόσην ἀπελπισίαν εἰς τὰς μαθητρίας σας, Μὶς Σίμψων; ἀνέκραξεν ὁ πατέρας μου.

—*Ἄο! Μῆστερ*....

—Μὶς Ρεβέκκα, παρενέβη ὑποχρεωτικώτατα ἡ μητέρα μου, μὴν κάμετε τὰς ἀνεψιάς μου νὰ χάσουν τὴν διασκέδασιν τοῦ ταξειδίου σᾶς ὑπόσχομαι νὰ φροντίζω ἐγὼ ἡ ἰδία διὰ τὰ κουνελάκια σας.

Ἕνας Θεὸς γνωρίζει τί ἔμελλε νὰ στοιχίσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόσχεσις εἰς τὴν μητέρα μου, διότι τὸ καμαράκι τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς Μὶς Σίμψων, τὸ μετασχηματισθὲν εἰς κονικλοτροφεῖον, ἔβγαζε ποικίλα ἀρώματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν μόσχον καὶ τὴν βιολέττάν.

— Ὀρκίζεσθε αὐτό, κυρία;

— Τὸ ὀρκίζομαι... ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, κάμετε γρήγορα.

«Πρόσω πάντες!... ἔρειδε!...» (Σελ. 332, στ. α'.)

— Τότε, πηγαίνω νὰ πάρω τὸν σάκκον ἐμοῦ...

Μὲ τὸ αὐτοματικόν της βῆμα, ἡ Μὶς Ρεβέκκα ἀνεχώρησε διὰ τὸ σπίτι, καί, μετὰ δεκαπέντε θανάσιμα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐπανῆλθεν ἐπὶ τέλους, πάλλουσα ἕνα σάκκον ἀπὸ τετράγωνα πράσινα, κίτρινα, κόκκινα, οὐρανιὰ καὶ μαβιά...

Ἐπάτησεν εἰς τὴν κουπαστὴν τῆς

Φοιτητρίας μὲ τὴν ἰδίαν ρωμαλέαν βεβαιότητα, μὲ τὴν ὁποίαν θ' ἀνέβαινεν εἰς ἀτμόπλοιον πρώτου μεγέθους, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν ἀνατρέψῃ καὶ νὰ μᾶς ρίψῃ ὅλους εἰς τὸν ποταμόν.

— Ἐμπρός!... πρόσω πάντες!... ἔρειδε!...

— Στὸ καλό,... καλὸ ταξεῖδι.... κατευόδιο! Ὁ Θεὸς μαζί σας.

Ἐγώ, τρέμων ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἀνάβω τὸ φυτίλι εἰς τὸ κανονάκι μου. Ὁ πυροβολισμός του διακόπτει τοὺς μακροὺς ἀποχαιρετισμούς, καὶ πηγαίνει νὰ ἐξυπνήσῃ μακρὰν τὴν ἠχὼ τῆς κοιλάδος.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΟΥ τί ἔλεγεν ἡ πρόσκλησις αὐτολεξεί: «Ἀκταῖον Palace-Hôtel, ἐν Φαλήρῳ, Αὐγούστου 30, 1906 Φίλτατε, Σὲ παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς νὰ συμφάγωμεν ἐνταῦθα τὴν Παρασκευήν, 1 Σεπτεμβρίου τὰς 7, 30' ὅτε θὰ εἶνε συνηγμένοι καὶ ἄλλοι τινὲς φίλοι εἰς Πυθαγόρειον Συμπόσιον. Σὲ παρακαλῶ ἀπάντησέ μου ἂν θὰ ἔλθῃς. Σὲ ἀσπάζομαι, ὁ φίλος σου *Πλάτων Ε. Δρακούλης*».

Ἔμεινα σκεπτόμενος ἂν ἔπρεπε νὰ δεχθῶ ἢ ὄχι. Διότι ἐκείνας ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας ἤμουν ἀδιάθετος καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ φάγω εἰς ξενοδοχεῖον. Τὸ «πυθαγόρειον» τῆς προσκλήσεως δὲν μοῦ ἔλεγε τίποτε καθησυχαστικόν. Εἶχα λησμονήσῃ ὅτι ὁ Πυθαγόρας ἦτο ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς ἐγκρατείας καὶ ἐνεθυμούμην ὅτι ἦτο μόνον φιλόσοφος. Ἐπίσης εἶχα λησμονήσῃ ὅτι ὁ φίλος μου Δρακούλης εἶνε ὄχι μόνον φυτοφάγος, ἀλλὰ καὶ τῆς φυτοφαγίας ἀπόστολος, κ' ἐγὼ δὲν τὸν ἐνεθυμούμην παρὰ ὡς φιλόσοφον. Συνεπέρανα λοιπὸν ὅτι τὸ γεῦμα εἰς τὸ Ἀκταῖον θὰ ἦτο ἁπλῶς φιλοσοφικόν, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀπέκλειε τὸ κρέας, — καὶ μετὰ δισταγμοῦ ἀπήντησα:

«Θὰ ἔλθω. Ἐν τούτοις ἐμως σὲ προειδοποιῶ ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας φυτοφαγῶ, ἕνεκα παθήσεως τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εἶχα. ἂν ἀνέκαθεν ἐφυταφυγοῦσα».

Τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν ἤμην εἰς τὸ Ἀκταῖον, ὅπου μὲ ὑπεδέχθη ὁ φίλος μου Δρακούλης μὲ μομφάς:

— Ἔττι λοιπόν; ἐφοβήθης ὅτι θὰ σᾶς προσκαλοῦσα εἰς γεῦμα κρεωφαγικόν, ἐγώ; Ὄχι, *φίλε μου*· οὔτε ἐγὼ τρώγω κρέας *ποτέ*, οὔτε οἱ προσκεκλημένοι μου θὰ φάγουν *ἀπόψε*.

— Ὥστε τὸ Πυθαγόρειον Συμπόσιον;...

— Θὰ εἶνε ἁπλούστατα φυτοφαγικόν!

Τότε μοῦ ἐπαρουσίασε τοὺς συνδαιτυμόνας. Ἦσαν καμμιὰ δεκαριά, λόγιοι, ποιηταί, δημοσιογράφοι, ἐπιστήμονες καὶ ἕνας ἀξιωματικός, — ὁ πατέρας τῆς φίλης μας *Νεράϊδας τοῦ Βαθυρρύακος*. Καὶ ὅταν ἐκτύπησεν ὁ κώδων τοῦ γεύματος, κατέβημεν ὅλοι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ξενοδοχείου, ὅπου μᾶς ἐπερίμενεν ἕνα μεγάλο ἰδιαίτερο τραπέζι, ὡραῖα στολισμένο μὲ γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια καὶ μὲ κυανᾶ χαρτόνια, τὰ ὁποῖα ἔγραφαν μὲ χρυσᾶ γράμματα τὸ ρητόν: «Montre-moi ton menu; et je te montrerai ton cœur»· δηλαδή: δεῖξέ μου τὸ *μενοῦ* σου καὶ θὰ σοῦ δείξω τὴν καρδιά σου· ἢ μὲ ἄλλους λόγους· «πές μοῦ τί τρῶς, νὰ σοῦ πῶ ποὺς εἶσαι».

Ἂν σᾶς δείξω τώρα κ' ἐγὼ τὸ *μενοῦ* ἐκείνης τῆς ἑσπέρας, ἀποτελούμενον ἀποκλειστικῶς ἀπὸ φαγητὰ διὰ τὰ ὁποῖα «δὲν ἐχύθη οὔτε σταγὼν αἵματος ἀθώου ζώου» κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Δρακούλη, δὲν θὰ ὁμολογήσετε ὅτι ἤμεθα — ἐκείνην τὴν ἑσπέραν τουλάχιστον, — ἄνθρωποι καλοί, ἁγνοί, εὔσπλαχνοι, πολιτισμένοι;...

Τὸ *μενοῦ* μας ἦτο τυπωμένον κομψότατα καὶ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ, 14 ΣΕΠΤ. 1906 (ν)

Potage St Germain
Olives de Calamata aux Chou-Fleuris
Courgettes farcies
Croquettes de pommes garnies d'aubergines
Tomates à l'Aktaion
Pudding Cabinet
Dessert
Café

Δηλαδή: Σοῦπα ἀπὸ πολτὸν μπιζελίων μὲ τηγανητὰ ψωμάκια· ἔπειτα ἐλιὲς καλαματιανὲς μὲ χορτοπίλαφο· ἔπειτα κολοκυθάκια ὁλόκληρα μὲ κρούσταν ἀπὸ αὐγό· ἔπειτα κροκέτες ἀπὸ πατάτες μὲ μελιτζάνες καὶ μὲ μπάμιες· ἔπειτα ντομάτες παραγεμιστὲς μὲ μπιζελάκια, ἔπειτα μιὰ ὡραία πουδίγκα, φροῦτα, τυριά, καφὲς — κρασὶ καὶ νερό.

Τὰ φαγητὰ αὐτὰ ἦταν ἔξοχα πραγματικῶς. Ὁ μάγειρος τοῦ Ἀκταίου εἶχε βάλῃ ὅλην του τὴν τέχνην. Τὰ διάφορα χορταρικὰ καὶ ὄσπρια ἦσαν τόσον καλὰ καρυκευμένα καὶ μεταμορφωμένα, ὥστε ἂν σᾶς ἔκλειναν τὰ μάτια, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰπῆτε τί τρῶτε. Ἦτο μὲ ἄλλους λόγους γεῦμα πλούσιον καὶ τρυφηλόν, τὸ ὁποῖον ἀπεδείκνυε ὅλως διόλου περιττὸν τὸ κρέας. Καὶ ἐκτὸς τῶν ὡραίων φαγητῶν, εἴχαμεν καλὴν συντροφιάν, μουσικήν, δροσιάν, φῶς, ἄνθη, προπόσεις, ἀστεῖα καὶ λογοπαίγνια. Τίποτε λοιπὸν δὲν μᾶς ἔκαμε νὰ ἐπιθυμήσωμεν τὸ κρέας, οὔτε νὰ ζηλεύσωμεν τοὺς ἄλλους πελάτας τοῦ Ξενοδοχείου, οἱ ὁποῖοι ἔτρωγαν γύρῳ μας τὰ κρεατινά των καὶ ἤκουαν μετ' ἀπορίας τὰς ἐναντίον τῶν κρεωφάγων προπόσεις... Τὸ «Πυθαγόρειον Συμπόσιον» τοῦ κ. Δρακούλη θὰ μείνῃ δι' ἡμᾶς ἀλησμόνητον, καὶ ἴσως θὰ μείνῃ ἱστορικόν, διότι εἶνε τὸ πρῶτον ἐπίσημον φυτοφαγικὸν γεῦμα, τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Εἰς τὴν Εὐρώπην, καθὼς γνωρίζετε, οἱ φυτοφάγοι εἶνε πολυπληθεῖς. Ἐκεῖ ὑπάρχουν πολλὰ ἑστιατόρια ἀποκλειστικῶς φυτοφαγικά, καὶ ἐπίσημα γεύματα, ὡς τὸ τοῦ κ. Δρακούλη, δὲν εἶνε σπάνια. Ἐδῶ ὅμως οἱ φυτοφάγοι εἶνε ὀλίγοι. Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ ἰδίου Δρακούλη, εἰς τὰς Ἀθήνας μόλις ὑπάρχουν διακόσιοι ἄνθρωποι ἀπέχοντες τοῦ κρέατος (ἐκ πεποιθήσεως ἐννοῶ) καὶ ἄλλοι τόσοι εἰς τὰς ἐπαρχίας... Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰς στατιστικὰς καὶ ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ συμπόσιόν μας. Πολλὰ ὡραῖα ἠκούσθησαν κατ' αὐτό, ἀλλ' ὁ Σουρῆς — μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων καὶ αὐτός, — εἶπε τὰ ἐξυπνότερα. Ἐξαφνα, ὅταν εἶδε τὰ ἄνθη ποὺ ἐστόλιζαν τὸ τραπέζι, ἠρώτησε:

— Μήπως ἐτὸ τέλος θὰ φᾶμε καὶ τὰ λουλούδια;

Ὅταν τοῦ ἐξήγησαν τὸ *μενοῦ* — διότι πολλὰ γαλλικὰ δὲν ξεύρει, — παρετήρησε: — Σὰ νὰ λέμε.. ἕνα εἶδος... Μεγάλης Παρασκευῆς.

Ἀργότερα εἶπε:

— Καλὰ ὅλ' αὐτά... ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐκεῖ-δὰ κατὰ τὲς ἑνδεκα, θὰ μᾶς κόψῃ μιὰ πεῖνα ποὺ θὰ εἶνε ἄλλο πρᾶμμα!

Ἀφοῦ δὲ ὑπέστη ὀκτὼ τοὐλάχιστον ἐκτενεῖς προπόσεις, ἐσηκώθη καὶ ἀπήγγειλε τὸ ἑξῆς αὐτοσχέδιον δίστιχον.

Ἡ τῆς τροφῆς ἐγκράτεια, μὲ τὰς μικράς μου γνώσεις
Θαρρῶ ὅτι χρειάζεται κ' ἐγκράτειαν... τῆς γλώσσης

Μετὰ τοῦτο δὲν ἠκούσθη ἄλλος *λόγος*, κ' ἐσηκώθημεν ἀπὸ τὸ τραπέζι γελῶντες.

Γελᾶτε καὶ σεῖς αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἀλλὰ ἕνα «πυθαγόρειον» φυτοφαγικὸν συμπόσιον δὲν πρέπει νὰ ἐμπνεύσῃ μόνον γέλια. Πρέπει νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ ὀλίγην σοβαρότητα, νὰ μᾶς κάμῃ κάτι νὰ σκεφθῶμεν... Ἀλλ' ὑπερέβην τὰ ὅρια μιᾶς ἐπιστολῆς. Εἰς τὸ προσεχές.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

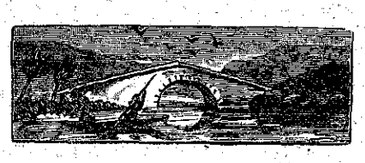

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.
Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

Ὅταν ἐτελείωσαν αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα, ὁ πατέρας τοῦ Μπέμπη, ἐφώναξε τὸν υἱόν του καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰς προόδους σου εἰς τὰ μαθήματα. Οἱ κα-

«Πάρα πολὺ ζωηρός...» (Σελ. 333. στ. α').

θηγηταί σου μοῦ ἔκαμαν πολλοὺς ἐπαίνους διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἀντίληψίν σου. Ἡ διαγωγή σου ὅμως δὲν εἶνε διόλου καλή. Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶσαι παραπολὺ ζωηρός, παραπολὺ ἄτακτος, παραπολὺ φλύαρος, παραπολὺ σκανδαλιάρης.

— Θὰ βάλω τὰ δυνατά μου νὰ γίνω φρόνιμος, πατέρα.

— Λοιπόν, σοῦ ὑπόσχομαι, ἂν εἰς τὰς ἐξετάσεις πάρῃς *ἄριστα* εἰς τὰ μαθήματα καὶ *ἄριστα* εἰς τὴν διαγωγήν, νὰ προσκαλέσω τὸν φίλον σου Πέτρον Ποταμόπουλον, νὰ περάσῃ μαζί μας τὸ καλοκαῖρι εἰς τὴν ἐξοχήν, κατὰ τὰς μεγάλας διακοπάς. Ὁ κηδεμών του, τὸν ὁποῖον γνωρίζω, δὲν θὰ δυσκολευθῇ διόλου νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ μείνῃ μαζί μας.

— Ὤ! μπαμπᾶ μου, τί καλὸς ποὺ εἶσθε! — φωνάζει ὁ Μπέμπης. — Αἱ παύσεις θὰ μοῦ φανοῦν χίλιες φορὲς καλλίτερες, ἅμα ἔλθῃ ὁ Πέτρος μαζί μας! Νὰ τοῦ τό 'πῶ ἀπὸ τώρα, νὰ χαρῇ κι' αὐτός;

— Ἠμπορεῖς νὰ τοῦ τὸ 'πῇς, ἂν θέλῃς· συλλογίσου ὅμως ὅτι καλλίτερα εἶνε νὰ μὴν τοῦ εἰπῇς τίποτα, διότι ἐκατάλαβες, νομίζω, τὴν συμφωνίαν μας: θὰ καλέσω τὸν Πέτρο, ἂν πάρῃς τὸ *ἄριστα* εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν διαγωγήν· ἂν δὲν τὸ πάρῃς ὅμως...

— Θὰ τὸ πάρω! Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πῶς θὰ τὸ πάρω.

— Πάει καλά, θὰ τὸ 'δοῦμε. Ἂν κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, θὰ κρατήσω κ' ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου.

(Ἕπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἕνα πρωϊνὸ λοιπόν, κατὰ τὸ μεσημέρι, αὐτὸς ὁ ἐξαίρετος ἄνθρωπος ἔφθασεν εἰς τὴν Ξυνηθρόσουπαν, ὁλοταχῶς μὲ τὸ μουσικὸν αὐτοκίνητόν του, σκορπίζων εἰς ὅλον τὸν δρόμον, τὰ καλλίτερα κομμάτια τῶν μεγάλων μουσουργῶν — μερικὰς *σονάτας* τοῦ Βετχόβεν καὶ πολλὰς *φαντασίας* τοῦ Ὄφφεμπαχ.

Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὰ καλά μου ἀφεντικά, ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στὶκ καὶ τὰ παιδιά, ἐπήγαιναν νὰ καθήσουν εἰς τὸ τραπέζι, διὰ νὰ προγευματίσουν, μέσα εἰς τὴν φυλλωτὴν τραπεζαρίαν.

Ὁ μηχανικὸς ἐφαίνετο σὰν ἔξω φρενῶν. Ἔσφιξε τὰ χέρια τῶν μεγάλων τόσον, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοὺς τὰ κάμῃ λυῶμα, ἀγκάλιασε κ' ἐφίλησε τὰ παιδιά, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὰ πνίξῃ. Ἦτο τόσον ταραγμένος καὶ νευρικός, ὥστε μόλις τὸ κατώρθωνε νὰ ὁμιλήσῃ. Καί, καθὼς ὁ Τζὲφ ἔτρεξε προθυμότατα νὰ βάλῃ ἄλλο ἕνα πιάτο, ὁ κ. Πλώμπ τὸν ηὐχαρίστησε μ' ἕνα κίνημα τῆς χειρὸς καί, ἀφοῦ ἐσωριάσθη ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, ἐγέμισε μιὰ ποτήρα νερὸ καὶ τὸ ἐκατάπιε μονοροῦφι...

— Τί τρέχει, Ζαχαρία; τὸν ἠρώτησεν ὁ κ. Κορνρὸζ κᾶπως ἀνήσυχος. Πάλιν κανένα δυστύχημα;

— Καλὰ ἔκαμες καὶ ἦλθες νὰ φᾷς μαζί μας σήμερα, Ζαχαρούλη, τοῦ εἶπεν ἡ κυρία Τζίννη. Ἔχομεν ἀκριβῶς κατκουροῦ σαλμῆ, ποῦ τὸ λατρεύεις...

— Ἀ! ὅλη μου ἡ ἔννοια ἤτανε γιὰ τὸ σαλμῆ! ἀνεβόησεν ὁ ἐφευρέτης, ὁ ὁποῖος κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ ὁμιλήσῃ. — Εἶνε γιὰ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον!

— Γιὰ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον!... τί πρᾶγμα; ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν ὁ κ. Κορνρόζ.

— Πῶς; δὲν τὸ ξέρετε; — ἐβρυχήθη ὁ σοφός, καὶ ἀνετινάχθη ὀρθὸς μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε ἀναποδογύρισε τὸ ποτῆρί του, μίαν ἀλατιέραν καὶ μίαν καράφαν, ποῦ ἔσπασαν κ' ἔγιναν χίλια κομμάτια.

Αὐτὸς ὅμως, ὅλος ἀφωσιωμένος εἰς τὸ θέμα του, οὔτε ἀντελήφθη κἂν αὐτὴν τὴν καταστροφήν, καὶ ἐβροντοφώνησε:

— Μά, ἀγαπητέ μου Τάφφη, ἡ δοκιμή.... Ἡ δοκιμή μου!

— Δοκιμάζεις τὸ Σάββατο καμμιὰ καινούργια φορεσιά; — ἠρώτησεν ἀφελέστατα ὁ πλοίαρχος Στίκ.

— Μάλιστα, γέρο-Τώμ, σωστὰ τὸ εἶπες! ἐχαμογέλασεν ὁ μηχανικός, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ ἅμα κατεπραΰνθη. — Θὰ δοκιμάσω ἕνα καινούργιο ροῦχο... ροῦχο ἀπὸ μέταλλον, ὅπου θὰ κλεισθῶ διὰ νὰ κάμω βουτιὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ὠκεανοῦ! Διότι τὸ Σάββατον πρόκειται νὰ γίνουν εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὀρλεάνης, τὰ δημόσια πειράματα τοῦ νέου ὑποβρυχίου μου, τῆς *Νεροσαΐττας*. Καὶ θὰ ἔλθετε ὅλοι... δὲν εἶν' ἔτσι, ἀγαπητοί μου φίλοι;

— Μὴν ἀμφιβάλλῃς διόλου, Ζαχαρούλη μου, ἀπήντησεν ὁ κ. Κορνρόζ. Ὅλοι! ἀνεξαιρέτως ὅλοι!

Ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἥρπασε τὸ χέρι, καὶ τοῦ τὸ ἔλυωσε ἀπὸ τὸ φοβερὸ σφίξιμο:

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου Τάφφη! εἶπε. — Τὸ ἐγνώριζα. Δὲν ἐπερίμενα νὰ μοῦ ἀρνηθῇ αὐτὴν τὴν χάριν ἡ παλαιὰ φιλία σου!

— Ὤ! καλέ μου φίλε Ζαχαριάκη, τὸν ἱκέτευσεν ἡ μικροῦλα Μάτζη· κάνει νὰ πάρω μαζί μου τὸν μικρό μου Κολίβριον;

— Ὤ! Μάτζη! τῆς ἐφώναξε μὲ αὐστηρὸν τόνον ἡ μητέρα της. Μοῦ κάνεις τὴν χάριν;...

— Ἄφισέ την, ἄφισέ την, καλή μου Τζίννη! διέκοψεν ὁ κ. Πλώμπ. Ὄχι μόνον *κάνει*, ἀλλὰ *πρέπει* ὁ Κολίβριος νὰ εἶνε εἰς τὸ πανηγῦρι. Ὁ ἱπποπόταμος εἶνε ζῷον κατ' ἐξοχὴν ὑδρόβιον καὶ καταδυτικόν· δὲν θὰ εἶνε λοιπὸν ἀδιάφορος πρὸς τὰς προόδους τῆς ὑποβρυχίου ναυτιλίας. Ἄλλως τε, νὰ

«Ἔσφιξε τὰ χέρια τῶν μεγάλων...» (Σ. 333, στ. 6').

φέρετε ὅλο τὸ σπιτικό, ἀνθρώπους καὶ κτήνη, τὴν Ἡλιοπρόσωπη, τὸν ζέβρον, τὰ γαϊδούρια, τὸν Τζέφ...

— Εὐχαριστῶ, *σέρ*! Τί λόγος! — ἐβόησεν ὁ Τζέφ.

— Πάρτε ὅλην τὴν γῆν! ἐξηκολούθησεν ὁ μηχανικὸς μὲ αὔξοντα ἐνθουσιασμόν.—Πρέπει ἡ οἰκουμένη — ἡ μεγάλη οἰκουμένη — νὰ παραστῇ μάρτυς τοῦ θριάμβου μου. Πολὺν καιρὸν ἡ φύσις καὶ ἡ ἐπιστήμη μοῦ ἀντεστάθησαν! Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐπέτυχα νὰ συντρίψω τὴν ἀντίστασίν των, ὅπως . . . ὅπως συντρίβω τοῦτο, νά!

Καί, ἀπὸ τὸν ἀπερίγραπτον ἐπιστημονικὸν ἐρεθισμόν του, ὁ σοφὸς ἤρπασε μίαν σαλατιέραν γεμάτην ἀστακὸ μαγιοννέζα, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν κραδαίνῃ ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλήν του διὰ νὰ τὴν ἐκσφενδονίσῃ κατὰ γῆς, ὅταν δύο πτερωταὶ χεῖρες—τὰ χέρια τοῦ Τζέφ—τοῦ τὴν ἀφήρπασαν μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων.

Ὁ ὑπηρέτης ἀπαθέστατα ἔβαλε πάλιν στὸ τραπέζι τὴν σαλατιέραν, λέγων:

— *Νό, σέρ*! Ὄχι αὐτό . . . Ἐκάματε κομπόστα μὲ κρύσταλλα, Αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ σήμερα. Τὰ φαρφουριὰ ἂς μείνουν γιὰ ἄλλη ἡμέρα . . .

Ἡ ἱλαρότης ἐκυκλοφορεῖτο πλέον γύρω στὸ τραπέζι, ὅταν ἔξαφνα ἓν εἶδος ἀνθρωπίνης σφαίρας ἐκύλισεν ἕως τὸ μέσον τῆς φυλλωτῆς τραπεζαρίας, ἔγεινε πήττα κάτω, κ' ἔπειτα ἐσηκώθη μ' ἕνα πήδημα.

Καὶ τότε μόνον ἀντελήφθησαν ὅλοι ὅτι ἐκείνη ἡ σφαῖρα ἦτο ὁ Μπώμπυ-Μπώψ, ὁ μαῦρος θυρωρός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν βίαν του εἶχε σκοντάψῃ καὶ κάμῃ τούμπα στὸ κατῶφλι.

Λαχανιασμένος, ἄφισε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ ἀνήσυχα χέρια του τὸ χρυσοκεντημένο κασκέττο του. Τὰ μάτια του ἦσαν ἄσπρα καὶ τὰ μοῦτρά του σαστισμένα.

— Τί τρέχει, Μπώμπ; ἠρώτησε μὲ αὐστηρὸν τόνον ἡ κυρία Τζίννη, συστέλλουσα τὰ φρύδια της. Γιατὶ μᾶς ἔρχεσαι ἐδῶ σὰν μπόμπα; σὰν ἀκροβάτης στὸ ἱπποδρόμιον; Ἔπιασε τὸ σπίτι φωτιά;

— Ὄχι, κυρία! ἀπήντησεν ὁ μαῦρος. Δὲν ἔπιασε φωτιὰ σπίτι μας. Τὸ ἔπιασε οἱ ἄγριοι!

Οἱ ἄγριοι! Ἡ κυρία Σούμανων ἔβγαλε μίαν ἀπελπιστικὴν κραυγήν, καί, ὡς νὰ πῆτε κύμινο, ὅλοι, πατεῖς με πατῶ σε, εὑρέθησαν ὀρθοί. Ἄχ! δὲν εἶνε σπάνιον, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, νὰ βλέπετε, εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, τοὺς Ἐρυθροδέρμους νὰ ξεφεύγουν ἔξαφνα ἀπὸ τὰς περιοχάς, ὅπου τοὺς μανδρόνει ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καὶ ἀπὸ τὴν Ἰνδικὴν Χώραν, καὶ νὰ ἔρχωνται κατὰ πολυάριθμα σώματα εἰς τὰς γειτονικὰς Πολιτείας, ὅπου λεηλατοῦν ὅλα τὰ καταστήματα, τὰς ἐπαύλεις καὶ ἀγροικίας, ποῦ θὰ συναντήσουν εἰς τὸν δρόμον των.

Ἐνόμισαν λοιπὸν ὅλοι ὅτι τοὺς ἔκαμναν ἐπιδρομὴν αὐτοὶ οἱ φοβεροὶ λησταί.

— Οἱ ἄγριοι! ἀνέκραξεν ὁ κ. Κορνρὸζ πολὺ ἀνήσυχος. Πόσοι εἶνε, Μπώμπη;

— Ἄγριοι εἶνε ἕνας! εἶπεν ὁ θυρωρός.

Ἀνέπνευσαν ὅλοι, κ' ἐκάθησαν πάλιν εἰς τὰς θέσεις των. Ὁ Μπώμπης ἐσήκωσεν ἀπὸ κάτω τὸ κασκέττο του.

— Ἐξηγήσου, Μπώμπη! διέταξεν ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος Στίκ.

— Πές μας, Μπώμπη, τὲς μπομπές σου! διέταξεν ἡ κυρία Τζίννη. Σὲ παρακαλῶ ὅμως, μὴ στρηφογυρίζῃς ἔτσι μὲ τὰ δάχτυλά σου αὐτὸ τὸ αἰώνιο κασκέττο σου, θὰ μὲ κάνῃς νὰ ζαλισθῶ... νὰ μὲ πιάσῃ ἡ θάλασσα!

Ὁ Μπώμπης, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, τὸ ἐφόρεσεν ἀφελῶς εἰς τὸ κεφάλι του.

— Τί εἶν' αὐτά, Μπώμπη; ἀνεβόησεν ὁ βασιλεὺς τῶν Χοιρομηρίων. Κάνε μου τὴν χάριν νὰ μείνῃς ξεσκούφωτος!

Ὁ θυρωρὸς ἔβγαλεν ἀμέσως τὸ καταραμένο κασκέττο, καί, ἐπειδή, δὲν ἤξευρε πάλιν τί νὰ τὸ κάμῃ, τὸ ἔτεινε πρὸς τὸν Τζέφ. Αὐτὸς πάλιν μὲ σταυρωμένα χέρια, ἐκύτταξε καλὰ—καλὰ τὸ κασκέττο τοῦ μαύρου. Κατόπιν ἔστρεψε τὴν πλάτην του πρὸς τὸν Μπώμπην, καὶ μὲ μιὰ κλωτσιά, ποῦ ἐτίναξε ἐπιτηδειότατα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔστειλε τὸ κασκέττο ἕως τὰ φύλλα καὶ τὰ κλαδιὰ τῆς ὀροφῆς, τὸ ἐδέχθη ἔπειτα μὲ πολλὴν τέχνην εἰς τὸ κεφάλι του καί, πάντοτε ξυλένιος, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν.

Ὁ μαῦρος, μὲ τὰ χείλη κρεμασμένα, μὲ τὴν ὄψιν ἠλιθίαν, ἔμεινε βωβὸς ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του.

— Ἐπὶ τέλους, Μπώμπη! ἐφώναξεν ἡ κυρία Κορνροζ, ἡ ὁποία ἔχασε τὴν ὑπομονήν της. Εἶσαι ἀνυπόφορος! Θὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ μὴν κάνῃς τὸν παλιάτσο μὲ τὸν Τζέφ, καὶ νὰ μιλήσῃς ἐπὶ τέλους; Τί εἶνε αὐτὸς ὁ ἄγριος, ποῦ ἦλθε στὸ θυρωρεῖό σου;

— Αὐτὸς εἶνε, τὸ λίγο-λίγο Ἐφταπράτορας! ἀπήντησε ζωηρὰ ὁ Μπώμπης. Εἶνε ἕνας μεγάλος ἀρχηγὸς ἄγριος, καὶ ἔρχεται, λέει, μιλήσῃ μαζὶ μὲ κύριο καπετάνιο Θωμᾶ Στίκ.

— Μ' ἐμένα; ἀνέκραξεν ὁ ἀγαθὸς θαλασσινὸς ἔκπληκτος. Ἕνας ἀρχηγὸς ἀγρίων! Τί νὰ μὲ θέλῃ τάχα;

Ὅλοι ἐκυττάχθησαν μεταξύ των, μὲ ἔκπληξιν τοὐλάχιστον ἴσην πρὸς τὴν ἔκπληξιν τοῦ πλοιάρχου.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Γ. Τρεμιζό*.)

«Ἄγριοι εἶνε ἕνας! εἶπεν ὁ θυρωρός...» (Σ. 334, στ. α'.)

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς ὅσοι καθυστεροῦν ἀκόμη τὴν συνδρομήν των, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀποστείλουν.

***Οἱ καθυστεροῦντες εἶνε παλαιοὶ συνδρομηταί, οἱ ὁποῖοι εἴτε δὲν ἐδήλωσαν ὅτι παραιτοῦνται καὶ ἐπομένως ἐξακολουθῶ νὰ τοῖς στέλλω τὸ φύλλον, εἴτε ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν καὶ μὲ παρεκάλεσαν νὰ τοὺς περιμένω. Ἀλλ' ἔως πότε; Νομίζω ὅτι εἶνε πλέον καιρός . . . Βεβαίως δὲν καθυστεροῦν μὲ κανένα κακὸν σκοπόν, ἀλλ' ἀπὸ ἁπλῆν ἀμέλειαν. Ἡ νομίζουν ἴσως ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ποσὸν ποῦ μοῦ ὀφείλουν εἶνε μικρόν, δὲν τὸ ἔχω ἀνάγκην καὶ εἰμποροῦν νὰ μοῦ τὸ στείλουν ὅποτε θέλουν, ὅποτε εὐκολυνθοῦν, προπάντων οἱ εὑρισκόμενοι εἰς μέρη ὁπόθεν ἡ ἀποστολὴ χρημάτων εἶνε κάπως δύσκολος. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σκέπτωνται οὕτω. Ἀπὸ τὰ μικρὰ ποσὰ σχηματίζονται τὰ μεγάλα. Ἂς μάθουν δὲ ὅτι αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαί, αὐτὰ τὰ μικρὰ ποσὰ ποῦ μοῦ ὀφείλουν πολλοί, — ἀνέρχονται εἰς 7,000 δραχμάς. Καὶ αἱ 7,000 δρ. εἶνε ποσὸν μεγάλο, τὸ ὁποῖον μοῦ χρειάζεται ἀπολύτως διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ καὶ μάλιστα αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ποῦ ἕνεκα τῆς ἐκπτώσεως τοῦ φράγκου καὶ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ, Ρουμανίᾳ καὶ Ρωσσίᾳ ἀνωμαλιῶν, ὑφίσταμαι ζημίαν σημαντικήν . . .*

Ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι μετὰ τὴν δήλωσιν αὐτήν, ὅλοι ὅσοι ὀφείλουν τὴν συνδρομήν των, θὰ προθυμοποιηθοῦν νὰ μοῦ τὴν στείλουν τὸ ταχύτερον, διὰ νὰ συντελέσουν εἰς τὴν εἴσπραξιν τῶν καθυστερουμένων 7,000 δραχμῶν καὶ νὰ διευκολύνουν οὕτω τὸ πολύμοχθον ἔργον μου. Διὰ τὸ ὁποῖον καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὴν *Αἰμυλίαν Εἱμαρμένη*
Ρώτησ' ἕνας: «ποῖος σ' ἔχει βαπτισμένη;»
Κ' εἶπε ἡ *Αἰμυλία* τότε μὲ τὸ νοῦ της:
«Τί κουτὸς ὁ ἄνθρωπος, τέτοια νὰ ρωτᾷ! ...»
Κ' ἔπειτα, γυρίζωντας δυνατὰ τοῦ λέει:
«Καὶ ποιὸς ἄλλος, κύριε, ἀπὸ τὴ νουνά;»!!!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων [ΕΕ]

***

— Δὲν μοῦ λέγεις τί θὰ κάνω
Ἂν μοῦ πέσῃ τὸ λαχεῖο;
Ὁ Λελὲς ρωτᾷ τὸν Πάνο
Ποῦ ὅλο κάνει τὸν ἀστεῖο.
Ὁ δὲ Πάνος: — Καὶ ρωτᾷς;
Ποῦ σοῦ ἔπεσε κυττᾷς,
Γιὰ νὰ σκύψῃς νὰ τὸ πάρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πολυθελγήτρου Νεότητος [ΕΕ]

***

Α' Μαθητής: — Τὸ δάσκαλο τὸν νέο
Καθόλου δὲν χωνεύω...
Ἀλήθεια σοῦ τὸ λέω,
Θαρρεῖς πῶς χωρατεύω;

Β' Μαθητής: — Μπᾶ, μπᾶ, Θεὸς φυλάξοι!
Δὲν τῶχω ἐγὼ προσέξῃ,
Ποῦ ὅταν σὲ ρωτάῃ,
Σὺ δὲν τοῦ λὲς μιὰ λέξι;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ [ΕΕ]

***

Ὁ Νῖνος, γνωστὸς γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του, συνομιλεῖ μὲ κάποιον. Τὸν πλησιάζει ὁ ἱπποκόμος του:

— Κύριε Νῖνο, τὸ ἄλογό σας ἔφαγε ἕνα σφουγγάρι μαζὶ μὲ τὸ σανό του καί...

— Ἀρισέ με τώρα, ἀπαντᾷ ὁ Νῖνος· δὲν εἶνε μεγάλη ζημία· ἀγόρασε κανένα ἄλλο...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Διπλωμάτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

23.—Ἀγαπητὸς φίλος τῆς Διαπλάσεως, πολὺ γνωστὸς εἰς τὸν κύκλον μας, ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, μοῦ γράφει σήμερον ἐμμέτρως καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸν συστήσω εἰς τοὺς φίλους μου. Κατώρθωσε, λέγει, νὰ ἐγγραφῇ μόνος του διὰ τὰς τρεῖς τριμηνίας, ἀλλὰ ἡ τετάρτη τὸν εὑρίσκει ἐντελῶς ἀπένταρον καὶ κινδυνεύοντα νὰ χάσῃ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς Διαπλάσεως... Δὲν θὰ τὸν ἀπαλλάξῃ κανένας πλούσιος ἀπὸ αὐτὴν τὴν στενοχωρίαν;

Ἡ *Καρακάξα* [ΕΕ] καὶ ὁ *Σύλλογος Ἑλληνισμός* [ΕΕ] ἐνέγραψαν διὰ μίαν τριμηνίαν ἕκαστος τὸ ὑπ' ἀριθ. 19 συσταθὲν ἄπυρον παιδίον. Εὖγε καὶ εἰς τοὺς δύο!

Ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης*, τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν δημοσιεύεται σήμερον, εἶνε πρὸς τὸ παρὸν τριτοετὴς Φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, υἱὸς τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν κ. Κ. Τρικούπη, Ὑπουργὸς δὲ καὶ ὁ ἴδιος...τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Κράτους τῆς Φαιδρότητος· μέλος καὶ ἀντιπρόεδρος δύο Συλλόγων· ἱππεὺς ζηλευτός· δόκιμος παιδικοπνευματιστὴς καὶ ἐπιστολογράφος· κολυμβητὴς ὀλίγον (ἐπομένως εἰμπορεῖ καὶ νὰ πνιγῇ) καλαμπουριστὴς πολύ, τόσον πολύ, ὥστε νὰ ἔχῃ τὸ ρεκόρ τῆς παρέας· ἀπαγγέλλει ἐξόχως ὡραῖα, κτλ. κτλ. Ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά: ἔχει ἀρκετὰ μεγάλη μύτη· τὸ βλέπετε δὰ καὶ ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν...ποῦ ἐπίτηδες ἀπέφυγε νὰ τὴν κάμῃ *προφίλ*.

Αὐτὰ εἶνε τὰ γνωστά μου χαρακτηριστικά του. Ἂν ὑπάρχουν τώρα καὶ ἄλλα ποῦ τὰ ξεύρουν οἱ φίλοι του, εἰμποροῦν νὰ μοῦ τὰ στείλουν, διὰ νὰ τὸν γνωρίσωμεν πλέον εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ὄχι ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός*, ἀλλὰ ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* μᾶς εἶχε στείλῃ πέρυσι τὴν γελοιογραφίαν ἐκείνην τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαιδωνος εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι!

Τὰ ἑξῆς χαριτωμένα μοῦ γράφει τὸ *Νυκτολούλουδο*: «Πλέον ἀπὸ 16 ἔτη εἶμαι 'στὸ σπίτι συνδρομηταί σου καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ μόνον 11, σὲ γνωρίζω ἀπὸ μικρὸ παιδάκι, ἀπὸ τότε ποῦ ἂν σ' ἔδιναν στὰ χέρια μου, θὰ σ' ἔκανα κομμάτια . . . Τί ἀγάπη σοῦ ἔχουν στὸ σπίτι ὅλοι, εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ γράψω, γιατὶ ποιὸς σὲ γνωρίζει καὶ δὲν σὲ ἀγαπᾷ! Θὰ ἔκαμνες μίαν ὡραίαν γελοιογραφίαν—εἴμαστε καὶ πολλοὶ νὰ μὴ βασκαθοῦμε,—ἂν ἔβλεπες τὴν τσακωμάρα ποῦ γίνεται ποῖος νὰ σὲ πρωτοπάρῃ...» Ἂς εἶνε, τώρα ποῦ ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ πάρῃς ψευδώνυμον, σὺ θὰ ἔχῃς τὰ περισσότερα δικαιώματα διὰ νὰ διαβάζῃς τὸ φύλλον μου πρώτη. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶσαι ἀπὸ τὰς ἐνθουσιωδεστέρας φίλας μου, καὶ εἰς τὸν κύκλον μας θὰ διαπρέψῃς.

Ἡ *Πολυθέλγητρος Νεότης* φρονεῖ, ὅτι τὰ ἔμμετρα Παιδικὰ Πνεύματα εἶνε ὡραιότερα τῶν πεζῶν (κοντὰ στὸ νοῦ!) καὶ συγχαίρει —δικαιότατα—τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* ποῦ εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν. Ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ «πρωτοβουλία» αὐτὴ ἔκαμε τοὺς φίλους μου στιχουργοὺς μὲ τὸ σταυνεό. Ἀπὸ τὰ 100 ἔμμετρα ποῦ λαμβάνω, ἕνα μόνον εἶνε τῆς προκοπῆς. Τὸ ἀκοῦτε ὅσοι δὲν τὰ βλέπετε δημοσιευμένα;

Δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι αἱ φίλαι μου "*Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας* καὶ *Κυρία Σκαρφαλόστρα* εἶνε τόσον δειναὶ κολυμβήτριαι. Φαντασθῆτε ὅτι πέφτουν στὴ θάλασσα μὲ τὰ ροῦχα καὶ κατορθώνουν νὰ γδύνωνται! Προχωροῦν πεντακόσια μέτρα χωρὶς νὰ κουρασθοῦν, καὶ ποῦ; εἰς τὰ ἄπατα! Μίαν ἡμέραν ὅμως ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγοῦν... ὄχι αὐταί, ἀλλὰ τὰ ἐξαδελφάκια των. Τί ζωηρὰ ποῦ μοῦ διηγεῖται αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια ἡ *Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας*!

Ἄχ! τεμπελούλα, *Ἐριφύλη Ζ*!... Τόσα λίγα λοιπὸν μοῦ γράφεις; Ἄλλη φορά, θυμοῦμαι, μοῦ ἔγραφες πιρισσότερα. Περίεργο νὰ σὲ πιάσῃ τόση τεμπελιά. . .χωρὶς καμμιὰ αἰτία.

Πραγματικῶς, *Παιδικὴ Χαρά*, διὰ τὴν μακρὰν σιωπήν σου μὲ ἀπεζημίωσε ἡ ὡραιοτάτη, ἡ τόσον ποιητικὴ καὶ πατριωτικὴ ἐπιστολή σου. Ἀλλὰ διατί ἀπεφάσισες νὰ φαίνεσαι κάπου-κάπου σὰν κομήτης; Αὐτό, ξεύρεις, δὲν μ' ἐνθουσιάζει καὶ τόσον πολύ. Διότι ἀγαπῶ τοὺς παλαιούς μου φίλους, καὶ θέλω, ὅσον εἶνε νὰ εἶνε.

Ἔτσι λοιπόν, *Κυρία Δέν-με-Μέλει*, μὲ τὸ σήμερ' αὔριο ἔκαμες τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς. Ἂς ἐλπίσω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς τὸ αὔριον θὰ γίνεται σήμερον . . . ἔ; Ὡραῖα, βλέπω, περνᾷς τὸ καλοκαίρι σου. Ἀλλὰ μεταξύ μας στὸ λέγω κ' ἐγὼ—τὸ νοικοκυριὸ πρέπει νὰ σ' ἐνθουσιάζῃ. Καλοὶ καὶ ὁ α' Ἀετιδεὺς» τοῦ Ρωσταν καὶ ὁ Ζύπ. . . ἀλλὰ ἔλα ποῦ χρειάζονται καὶ οἱ γεμιστὲς ντομάτες καὶ τὰ ψητὰ πουλιά! . . .

Εὖγε, *Ξανθὴ Μουσμέ*, ὡραία ἡ πρώτη ἐπιστολή σου καὶ ἂς μὴ σοῦ εἶπε τίποτε ἡ ἀδελφή σου. Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπάθωμα.

Βραβεῖον ἔστειλα, *Θεὲ τῆς Ἀγάπης*. Ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι ποῦ δὲν εἰμποροῦν νὰ γίνουν αὐτὰ ποῦ γράφεις, καὶ δι' αὐτὸ δὲν γίνονται. . . Καὶ πρῶτα-πρῶτα χρειάζονται πολλά, πάρα πολλὰ χρήματα, καὶ ποῦ νὰ εὑρεθοῦν ἀφοῦ κανεὶς δὲν δίδει;

Βεβαίως, *Ἰωάννα Δάρκ*, τὸ μελόδραμα ἐξαιρεῖται (τὸ σοβαρὸν μελόδραμα ἐννοῶ, ὄχι ἡ ὀπερέττα.) Εἰς αὐτὸ εἰμποροῦν νὰ πηγαίνουν καὶ κορίτσια τῆς ἡλικίας σου. Ὥστε ὁ κ. Φαίδων δὲν θὰ εἶχε καμμίαν παρατήρησιν νὰ σοῦ κάμῃ ποῦ ἐπῆγες.

«Πάντοτε ἀσθενής, πάντοτε μελαγχολικὴ καὶ ἀπηλπισμένη... τοῦ κάκου ζητεῖ τὸν θάνατον, κανεὶς δὲν τὴν ἀκούει, οὔτε αὐτὸς ὁ Θεός!...» Φαντάζεσθε ποία μοῦ γράφει ἔτσι; Ἡ *Ἀγνὴ Καρδία*! Βεβαίως ὅμως μοῦ τὰ γράφει διὰ νὰστειευθῇ. Διότι δὲν εἰμπορῶ ποτὲ νὰ πιστεύσω ὅτι ὑπάρχει τόση ἀπελπισία εἰς τὴν καρδίαν μιᾶς κόρης τόσον νέας, ποῦ δὲν τῆς λείπει τίποτε!

Τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ καλοῦ σου πατέρα, ἀγαπητή μου *Ἑλληνοπούλα*. Βεβαίως δὲν τὸ ἤξευρα ἀφοῦ δὲν μοῦ τὸ ἔγραψες σύ. Ἐλπίζω νὰ σὲ ἰδῶ γρήγορα τώρα, ποῦ θὰ ἔλθετε νὰ κατοικήσετε εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τὸ *Νεραϊδολούλουδο* (κορίτσι σημειώσατε) εἶνε τώρα κυνηγός. Τὴν πρώτη φορὰ ποῦ ἐσκότωσε ἕνα πουλάκι, ἐκοκκίνισε ἀπὸ τὴ χαρά της καὶ ἐδάκρυσε ἀπὸ τὴ λύπη της. Καὶ αὐτὸ τῆς συμβαίνει κάθε φορὰ ποῦ σκοτώνει. Τρελλαίνεται γιὰ τὸ κυνῆγι, καὶ λυπᾶται τὰ ἀθῶα πουλιὰ ποῦ τοὺς ἀφαιρεῖ τὴ ζωή. Μ' ἐρωτᾷ λοιπὸν τί νὰ κάμῃ; Νὰ ἐξακολουθήσῃ ἢ ὄχι; — Ὅσο γι' αὐτό, ἂς ἐρωτήσῃ τὴν καρδιά της, τὴ συνείδησί της· ἐγὼ προτιμῶ νὰ τῆς ἀπαντήσω ὅτι... τὸ «Πρῶτο μου Ταξεῖδι» θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν τὰς δύο τελευταίας ἑβδομάδας καὶ οἱ ἑξῆς: *Γόνδολα τῆς Βενετίας*, *Πετρωτὴ Καρδία*, *Δροσολουσμένον Λυκαυγές*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*, καὶ ἄλλοι πολλοί, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχω τόπον οὔτε νὰ ναναφέρω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα· *Νυχτολούλουδο*, κ. (Α. Π. Σ. σοῦ εὔχομαι λοιπὸν νὰ τὸ τιμήσῃς·) *Δάκρυ τῶν Ἀνθέων*, κ. (χωρὶς ἀρχικά·) *Φιλελευθέρα Κρῆσσα*, κ. (+++!) καὶ *Παιδικὴ Ἀνάμνησις*, κ. (Ε. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα· πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ πρώτη ἐπιστολή σου.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον*, *τῆς Φράκης τ' Ἀγριολούλουδο* καὶ *Ποιητὴν τοῦ Παρνασσοῦ*—ὁ *Σιναχωμένος Ποντικὸς* μὲ τὴν *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν*, *Ψάλτην τῶν Ἡρώων* καὶ *Ἐνθουσιώδη Ἕλληνα*—ὁ *Λάτρης τοῦ Ἀπείρου* μὲ τὴν *Παιδικὴν Χαράν*, *Νεραϊδολούλουδο* καὶ *Πάξ*—τὸ *Λεσβιακὸν Ἄνθος* μὲ τὸ *Κερκυραϊκὸ Ροδάκινο*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* καὶ *Ὀλυμπιονίκην*—ἡ *Πολυθέλγητρος Νεότης* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*, *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*, *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*—ἡ *Ἀλώπηξ τῆς Μυτιλήνης* μὲ τὴν *Παλλάδα*, *Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης* καὶ *Πάξ*—ἡ *Γοργόφτερη Νίκη* μὲ τὴν *Σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως*, *Σημαίαν τοῦ Φωτός*, *Εἰκοσὴν Πέμπτην Μαρτίου*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ

Ἑλληνικὸν Θάρρος — ἡ *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου* — ἡ *Ὀνειροπόλος Θυρεᾶτις* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωμάτην*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἄνθος Ἀνθέων* καὶ *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* — τὸ *Κατοικάκι* μὲ τὸ *Ψωμάκι* — ὁ *Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος* μὲ τὴν *Ποιμενίδα Μυρτώ*, *Μπερτόδουλον*, *Ψωμάκι*, *Ἰωάνναν Δὰρκ* καὶ *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νεράϊδαν τῶν Ἀγράφων* (ἡ ὁποία ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Αἰθηψόν, ὅπου συνήντησε τόσας φίλας μου καὶ ὅλῳ δι' ἐμὲ ὡμιλοῦσαν·) *Ἰοστεφὲς Ἄσυν* (ἔλαβα τὰ ὡραῖα σου δελτάρια ἀπὸ τὴν Ἐλβετίαν καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐνθυμεῖσαι παντοῦ·) *Ὀνειροπόλον Θυρεᾶτιν* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) *Ἀφρόκρινο* (χωρὶς νὰ ἐπαναλάβῃς τὸ πείραμα, τὸ βλαβερὸν διὰ τὰ μάτια σου, νομίζω ὅτι εἰμπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ γράφῃς μεγάλα καὶ εὐανάγνωστα·) *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Αἰτωλικὴν Ἀκτὴν* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· ἀλλὰ διὰ τὸ «Τοῦ Βίνκας» εἶνε ἀργά, διότι δὲν παίζεται πλέον·) *Ποιητὴν τοῦ Παρνασσοῦ* (πολὺ μὲ συνεκίνησε ἡ ἐπιστολή σου·) *Δεκαπενταετεῖ Πλοίαρχον* (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ «Ναυάρχου Μαούλη» εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ ἐσώκλείης δεκάλεπτον γραμματόσημον·) *Ἡγεμονίδα τῆς Κρήτης* (ἡ ὁποία περνᾷ «ζωὴ-ζάχαρι» εἰς τὴν ὡρκίαν Ρογδιάν·) *Ἱππότην τῶν Λευκῶν Ὀρέων* (ἔχεις διαθέση 26 φύλλα·) *Ἴον τὸ Εὔοσμον* (πρέπει νὰ διαβάσῃς μὲ προσοχὴν τὸν Ὀδηγόν·) *Χλόην* (περιμένω·) *Παντελῆν Ι. Β.* (βεβαίως, χωρὶς ψευδώνυμον δὲν γίνεται τίποτε·) *Ἄλκιμον Νεότητα* (ἔστειλα·) *Δημόδοκον* (καλῶς ἦλθες·) *Ἐθνικὴν Σημαίαν* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου·) *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* (προηγουμένην ἐπιστολὴν μὲ δραχμὴν δὲν ἔλαβα·) *Ἔλληνα Σημαιοφόρον* (βλέπεις ὅτι ὅλοι οἱ τίτλοι παρετάχθησαν ἂν νομίζῃς ὅτι παρελείφθη κανείς, γράψε τον·) *Μαρκίωνα δὲ Λασὺ* (εἰμπορεῖς νὰ ἔλθῃς ὁπότε θέλεις·) *Κυανοῦν Σπήλαιον* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Σιναχωμένον Ποντικόν* (ἔχει καλῶς· αἱ προτάσεις σου ὀλίγον κατ' ὀλίγον·) *Χρυσαυγὴν* (ἐντὸς ὀλίγου θὰ προκηρυχθῇ καὶ τὸ Δημοψήφισμα· ἐλπίζω ὅτι θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου·) *Ἠρὼ* (ἔχει καλῶς·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (ἐγέλασα μὲ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς μετοικεσίας· μὰ βέβαια ξεύρεις καὶ τὰ λές, ἀφοῦ ἔχεις σπίτι δικό σου·) *Πρωτομαγιὰν* (σοῦ τὸ ἔστειλα καὶ πάλιν· ὥστε τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ εἶσαι δασκάλισσα; κ' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.. καὶ ὅμως!) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ὁ ὁποῖος κατηγγέλθη ἐπὶ δύσφημήσει ὑπὸ τῆς *Δουκίσσης τῶν Σαλώνων* καὶ τώρα πρόκειται νὰ δικασθῇ· καλὰ νὰ πάθῃ!) *Λεσβιακὸν Ἄνθος* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Γαλαξίαν* (τετράδια ἔστειλα· αἱ προτάσεις σου ὀλίγον κατ' ὀλίγον·) *Χιονισμένην Περιστερὰν* (ὡραῖαι αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου·) *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου*, *Ἑλληνίδα*, *Μέγαν Κωνσταντῖνον* (ἔστειλα·) *Νύκτα τῆς Καστέλλας*, *Χρυσοῦν Ὄνειρον* (ἔστειλα·) *Ε. Ν. Μ.* (διεβίβασα τὰς εὐχαριστίας σου·) *Βίκτωρα Οὐγγὼ* (ἡ διανομὴ γίνεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου· ὥστε ἐκεῖ πρέπει νὰ κάμνῃς τὰ παράπονά σου·) *Γοργόφτερην Νίκην* (καλὴ ἡ ἰδέα· ἀλλὰ ἡ στιχουργία πλημμελής·) *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι* (ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· τὸ φύλλον ποῦ ζητεῖς εἶνε ἐξηντλημένον· θὰ σοῦ τὸ στείλω ὅταν ἀνατυπωθῇ·) *Τσίρον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Σεπτεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ὀκτωβρίου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

519. Λεξίγριφος.

Θαλασσινὸ τὸ πρῶτό μου
Γράμμα τὸ δεύτερό μου,
Καὶ κάποια φαρμακεύτρια
Θὰ ἰδῇς 'στὸ σύνολό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νηρηΐδος τοῦ Εὐρίπου

520. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι πόλις,
Ἀλλὰ μόλις
Μοῦ ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Εἶμαι μία ἀπ' τὰς τροφάς,
Ποῦ ἂν πεινάσῃς θὰ μὲ φᾷς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Φουστανέλλας

521. Ἀναγραμματισμός.

Τὸ σπίτι σου ἂν θελήσῃς
Ν' ἀναποδογυρίσῃς,
Τιτὰν θὰ χρειασθῇ . . .
Κ' ἰδοὺ ποῦ θὰ φανῇ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλανόλευκης

522. Μωσαϊκόν.

Ἡμέρ' ἄνευ τοῦ πρώτου μου ποτὲ δὲν θὰ γενῇ,
Οὔτε χωρὶς τὸ δεύτερον ἀστὴρ θ' ἀναφανῇ.
Ἐπίσης καὶ τὸ τρίτον μου θὰ βρῇς στὸν οὐ- [ρανόν,
Ἀλλ' ὅσο διὰ τὸ τέταρτον, ἰδὲ στὸ ταπεινόν.
Τὸ πέμπτον τέλος κατοικεῖ εἰς ὅλα τὰ ἐντός,
Κ' εἶνε τὸ ὅλον μου γνωστός, μεγάλος ποτα- [μός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θερισιανοῦ

523. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ὁ Ρῶμος σοῦ πα- [ρέχει,
Τὸ δεύτερόν μου στὰ βουνὰ καὶ εἰς τὰ δάση [τρέχει.
Τὸ τρίτον μου στὴν Ἱερὰν θὰ εὕρῃς Ἱστορίαν,
Τὸ τέταρτόν μου ἵδρυσε μεγάλην Βασιλείαν.
Κινησιν τέλος ὕδατος τὸ πέμπτον φανερώνει,
Καὶ μὲ συνήθη κτητικὴν ὁ Ρόμβος τελειώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

524. Παίγνιον.

ε	ε	ε	ε
χεις	χεις	χεις	χεις
ρια	ρια	θω	φλω
σα	σα	γρο	γλωσ

Διὰ τῆς καταλλήλου συναρμολογῆς τῶν συλλαβῶν τούτων νὰ σχηματισθῇ γνωμικὸν (παροιμία).

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Βερμίου

525. Ἀπροσδόκητον.

Ποῖον πρᾶγμα ὑπ' οὐδενὸς ἐκτοπίζεται;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κινέζου

526. Τριπλῆ Μεσοστιχίς.

Τὰ τρία μεσαῖα γράμματα ἑκάστης τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν κατὰ σειράν: Τὰ πρῶτα πόλιν τῆς Τουρκίας, τὰ δεύτερα ἐπίσης καὶ τὰ τρίτα μέρος τοῦ λόγου:

1, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης· 2, Ἐπίσης· 3, Θεὸς ρωμαῖος· 4, Μάντις· 5, Κόλπος καὶ ἐπίθετον θεοῦ καὶ Ἀργοναύτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Σημαίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 32.

399. Μενεξὲς (μέν, ἐξ, ἐς.) — 400. Φιλληφίλη. — 401. Ἀντίχειρ-χείρ. — 402. Ἔχις.

403.
Α Κ Κ
Μ Ι Ι
Μ Μ Μ
Β Ο Ι Ω Τ Ι Α
Λ Α Ν
Ι Ο Ι
Α Σ Α

404. ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ (Ἑρμῆς, Ραμᾶ, Ὄλορος, Ὑλλος, Σιμόεις, Αἴολος, Λοιμός, Ἥλιος, Μῆλος.) — 405 — 409. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Δ, Φ: *ἔδαφος*, *ἀδελφή*, *φειδώ*, *δελφίν*, *δίφρος*. — 410. ΑΤΛΑΣ (Κασσάνδρα, Ἀδμήτη, Φίλος, Ἀλκαῖος, Ὀσιρις.) — 411. Σιγὰ ἂν ἔδωκες, καὶ ὁμίλει ἂν ἔλαβες. — 412. *Κόρκορος ἐν λαχάνοις* (κορ κορ - ος ἐν λα - χάν - εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ο *Μέλλων Διπλωμάτης* συγχαίρει: *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Ξανθὸ Διαβολάκι* καὶ *Αἰθέριον Πλάσμα*. (ς'—189)

Η θερμότερες εὐχές μου ἀς σὲ συνοδεύσουν 'στὰ ξένα, προσφιλεστάτη *Ἑλληνικὴ Τριήρης*. — *Ἀφρόκρινο*. (ς'—190)

Εγκάρδια συγχαρητήρια γιὰ τὸ βράβεῖο δέξου, πολυαγαπημένη *Δούκισσα*. — *Ἀφρόκρινο*. (ς'—191)

Ανταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν, ὡς προσφιλὲς ἐνθύμιον μεθ' ἁπάσης Διαπλασιακῆς κινήσεως. — Εὐγενία Α. Κίτσου, ταγματάρχου, Μεσολόγγιον. (ς'—192)

Ηλλαξα ψευδώνυμον. — *Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον*. (ς'—193)

Συγχαιρόμεθα *Δικηγόρους Νεολαίας* καὶ *Συνδρομητῶν* δι' ἐπιτυχῆ λύσιν Μαγικῆς Εἰκόνος, ὑπισχνούμενοι... μίαν δυσκολωτέραν. Εὐχόμεθα ἑορταζούσῃ *Ἐξέδρᾳ τοῦ Φαλήρου* πᾶσαν εὐτυχίαν. Συγχαιρόμεθα βραβευθὲν *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*. Εὐχαριστοῦμεν ἅπαντα φαιδρὸν ὁμιλον δι' ἀποδοχὴν προτάσεων καὶ διαβιβασμὸν ἐντυπώσεων. — *Λάτρης τοῦ Ἀπείρου*, *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας*. (ς'—194)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς. — Michel C. Georgiou, Rue Nubar Pacha Alexandrie. Egypte. (ς'—195)

Εἰς τοὺς ἄρτι ἀφιχθέντας ἐν Καΐρῳ ἀγαπητούς μου *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* καὶ *Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος*, εὔχομαι τὸ «Καλῶς ὡρίσατε». — *Τσίρος*. (ς'—196)

Ερωτῶ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* ἂν θὰ συναγωνισθῇ περὶ πρωτείων εἰς Δημοψήφισμα ἐφετεινῶν ψευδωνύμων. — *Ἐθνικὴ Ἄμυνα*. (ς'—197)

Επαξίως θριαμβευτικοῦ προβιβασμοῦ σου δέξου, φίλτατε Δημητράκη, συγχαρητήρια θερμότατα. — Πάνος. (ς'—198)

Ο *Μέλλων Διπλωμάτης* ἀναγγέλλει εἰς γνωστοὺς καὶ .. ἀγνώστους, ὅτι κατόπιν Διεθνοῦς Διπλωματικῆς Συνδιασκέψεως μετωνομάσθη *Διπλωμάτης* ἁπλῶς, καὶ οὕτω εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐμφανίζεται εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ παντοῦ ἀλλοῦ. (ς'—199)

Χαιρετῶ *Σημαίαν τοῦ Φωτός*. *Πτερωτὸν Ἀγγελιαφόρον*. — *Ἴον τὸ Εὔοσμον*. (ς'—200)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος *Ἐν Ἀθήναις, 23 Σεπτεμβρίου 1906* *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 43*

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Γλυστροῦμεν ἐπάνω στὸ ποτάμι, ποῦ φωτίζουν αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, καί, μετ' ὀλίγον, μόνον θαμβωμένα ἀπὸ τοὺς ἀχνοὺς ποῦ ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὰ λειβάδια, βλέπομεν τὰ ἀγαπητὰ πρόσωπα, σκυμμένα ἀκόμη ἐπάνω στὸ ποτάμι, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν πορείαν μας. Ὁ παππποῦς ἐκουνοῦσε διαρκῶς τὸ καπέλλο του, ἡ Ραδεγόνδη τὰ κρόσσια τοῦ σαλιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον τὴν εἶχαν τυλίξῃ.

Ἕνα τελευταῖον «οὔρρα!» — μία καμπὴ ὑπὸ τὸν θόλον τῶν μεγάλων δένδρων· ἔπειτα ὅλα ἐξαφανίζονται .... Εἴχαμεν ἀποπλεύσῃ...

Ἦτο θελκτικὴ ἡ *ναυσιπλοΐα* ἐπάνω εἰς τὰ σκιερὰ νερά, ἀνάμεσα εἰς ὄχθας, ὅπου ἡ δροσιὰ ἔλαμπε σὰν διαμάντια. Τὰ πουλάκια, ποῦ ἐξυπνοῦσεν ἡ αὐγή, μᾶς ἐχαιρέτιζαν μὲ φαιδρὰ τραγούδια. Ἡ ἐλαφρὰ λύπη, ποῦ δὲν λείπει ἀπὸ κάθε ἀποχωρισμόν, ἔσβυσε τώρα καὶ μᾶς ἄφινε ν' ἀπολαύσωμεν τὴν μέθην τῆς κινήσεως καὶ τοῦ ἀνοικτοῦ ἀέρος.

Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ τοῦ ταξειδίου ἦτο ἴσως μία ἀπὸ τὰς πλέον εὐχαρίστους στιγμὰς τῆς ζωῆς μου, καὶ βεβαίως ἡ καλλιτέρα στιγμὴ τῆς ὅλης ἐκδρομῆς μας.

Εἰς τὸν πρῶτον μύλον, τοῦ Μονωζέ, ὁ ποταμοφράκτης, τὸν ὁποῖον εἴχαμεν περάσῃ δέκα φορὰς ἕως τότε, δὲν εἶχε δι' ἡμᾶς οὔτε κανὲν ἀπρόοπτον, οὔτε ἐνδιαφέρον. Εἰς τὸ Σαρδέ, ἐγνωρίζαμεν ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ μυλωνοῦ ἔτρεξε ν' ἁρμέξῃ τὲς ἀγελάδες της διὰ νὰ μᾶς προσφέρῃ γάλα ζεστό· ὁ ἄνδρας της καὶ τ' ἀγόρια της ἐμάλωναν ποῖος νὰ πρωτοσηκώσῃ τὰ φορτία μας. Εἰλικρινῶς, ἂν τὸ ταξεῖδι ἐπήγαινεν ἕως τὸ τέλος ἔτσι, θὰ μᾶς ἐφαίνετο μονότονον ἀπὸ τὴν καλοπέρασιν. Ἡ Μὶς Σίμψων, ἐνθουσιασμένη μὲ τὸ γάλα, ποῦ ἦτο ὅλο ἀνθόγαλα, ἤνοιξε τὸν μυστηριώδη σάκκον της κ' ἔβγαλε ἕνα χονδρὸ τετράδιον μὲ κόκκινο ἐξώφυλλον, ὅπου ἦσαν γραμμένα, μὲ γιγαντιαῖα κεφαλαῖα γράμματα τὰ ἑξῆς:

«Ταξείδιον.-Ἐντυπώσεις.-Συντεταγμέναι ὑπὸ τῆς Μὶς Σίμψων, Μ. Π. Ε. Ζ. (μέλους τῆς Προστατευτικῆς Ἑταιρίας τῶν Ζώων).»

Μᾶς ἐξήγησεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ συντάσσῃ τὰς ὁδοιπορικὰς σημειώσεις της γαλλιστί, διὰ νὰ μᾶς χρησιμεύσουν ἀργότερα, καί, διὰ νὰ κάμῃ ἀρχήν, ἔγραψε:

«Οἱ μυλωθροὶ Γαλλίας εἰσὶν ἐράσμιοι καθάπερ οἱ τῆς Ἀρκαδίας . . .»

Ἀγνοῶ ποῦ ἡ Μὶς Ρεβέκκα εἶδε καὶ ἔμαθε τὰ προτερήματα τῶν μυλωνάδων τῆς Ἀρκαδίας· τὸ μόνον ποῦ γνωρίζω εἶνε ὅτι δὲν ἤργησε νὰ χάσῃ πᾶσαν καλὴν ἰδέαν διὰ τὰς ἀρετὰς τῶν μυλωνάδων τῆς Γαλλίας.

Ἀπὸ τὸ Σαρδὲ ἕως τὸ Κουδινιέ, τὸ τελευταῖον ὅριον τῶν προηγουμένων μας περιπάτων, ὁ ποταμὸς εἶνε εὐθύτατος, χωρὶς σκιερὰ δένδρα καὶ χωρὶς πρασινάδα. Δὲν παρουσιάζει κανὲν ἐνδιαφέρον, τὸ ρεῦμά του εἶνε κανονικόν, καὶ τὸ διάστημα ἐκεῖνο, ἐν ἀπὸ τὰ μακρύτερα μεταξὺ τῶν ποταμοφρακτῶν, ταχέως τὸ διεπλεύσαμεν.

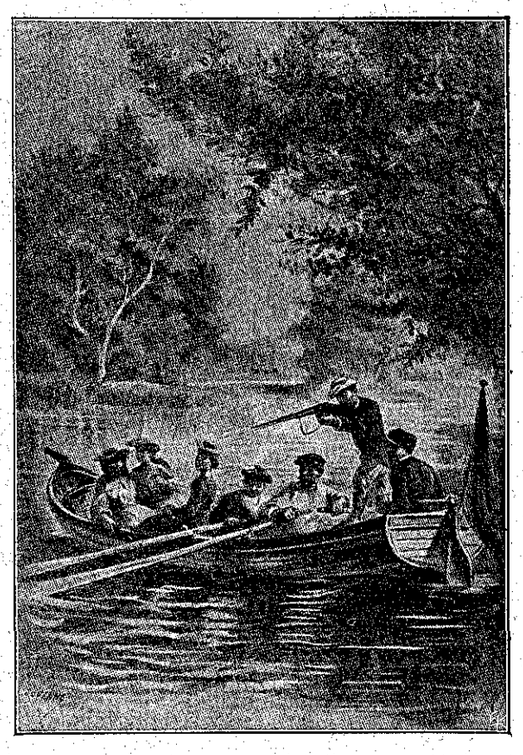

«Σημαδεύει κοι πυροβολεῖ. . .» (Σελ. 338, στ. γ'.)

Δὲν εἴχαμεν ἄλλοτε πλησιάσῃ εἰς τὸν μεγάλον ἐκεῖνον ἀλευρόμυλον, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ σημαντικὸς ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς παλαιοὺς νερομύλους, ποῦ εἴχαμεν ἀντιμετωπίσῃ ἕως τότε. Εἴχαμεν λοιπὸν ἀρκετὴν ἀνησυχίαν, μήπως ἔπρεπε νὰ μεταφέρωμεν σηκωτὴν τὴν *Φοιτήτριαν* καὶ τὰ ἐφόδιά μας εἰς ἀπόστασιν παραπολὺ μεγάλην. Εἴχαμεν ὅμως καὶ πεποίθησιν εἰς τὸν καλὸν ἀστέρα μας, καὶ τὰ γελαστὰ πρόσωπα τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀλευροποιείου, ποῦ τοὺς ἐβλέπαμεν νὰ σωρεύουν σάκκους μὲ ἀλεῦρι εἰς τὴν πλάτην ἑνὸς μαθημένου γαϊδάρου, μᾶς καθησύχασαν ἐντελῶς. Ἔστρεψαν πρὸς τὸ μέρος μας τὰ ἀλευρωμένα καὶ φαιδρὰ μοῦτρά των, ὅταν ἔξαφνα ἡ μὶς Ρεβέκκα ὥρμησεν ἀκάθεκτος καὶ μὲ ἀγριοφωνάρες πρὸς τὸν ὅμιλον, τὸν ὁποῖον ἐσχημάτιζαν οἱ ἐργάται μὲ τὸν γαϊδαρον

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.